

Újfolyam

85. szám

FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest-Fasori Református Egyházközség hírmondója

2022. április

„Az Úrnak Lelke van énrajtam, mert felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessem a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdessem az Úr kedves esztendejét.” (Lukács 4, 18-19)

„És megtudja ez az egész egybegyűlt sokaság, hogy nem karddal és lándzsával szabadít meg az ÚR. Mert az ÚR kezében van a háború, és ő ad a kezünkbe benneteket.” (1 Sám 17,47)

MA IS UGYANAZ A JÉZUS

„Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz... Menjünk ki tehát őhozzá a táboron kívülre, az ő gyalázatát hordozva. Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.” (Zsidók 13:8,13-14)

Megrendítő élményben lett volna része bármelyikünknek, ha akár csak öt évvel ezelőtt, 2017 tavaszán kapott volna egy különleges, exkluzív meghívót, hogy látogasson el az idei esztendő első hónapjaira, és ő kíváncsiságától vezetve élt volna a „lehetőséggel”. Megérkezése után valószínűleg értetlenül figyelte volna a maszkban utazó embereket, csodálkozva szemlélte volna az oltásra bátorító plakátokat, döbbenet hallgatta volna az Európában kitört háborúról szóló híreket, hitetlenkedve rázta volna a fejét az atomcsapással fenyegetőző nagyhatalmi bejelentéseket olvasva. „Fantáziavilág ez, nem lehet más, egy gazdag képzelőerejű sci-fi író regényéből kölcsönvett kitalált birodalom” – gondolta volna.

Nem csoda: 2022 tavaszán mi is nehezen tudunk lépést tartani az eseményekkel. Mi történt velünk? Mi történik? És mi fog itt még történni? Mindenesetül felfordult az életünk, és az éles fordulatok, amelyek között szédelgünk, mintha nem akarnának sehogy se megszűnni. Tétova kezünk nem talál biztosságot ígérő fogódzót.

Amikor az előző év elején kiderült, hogy a templomot és a parókiát érintő munkálatok idejére ki kell költöznünk a lakásból, ahol élünk, és bő egy hónap alatt mindent el kell csomagolni, majd hamarosan el kell vinni onnan, feleségem többször idézte a Zsidókhoz írt levél egyik zárómondatát. Átéltethetővé vált számára, ahogy az egész családunknak, az az üzenet, hogy „nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük”

(Zsidók 13:14). El kell hagynunk mindazt, amihez hozzászoktunk, amit természetesnek gondoltunk. Ahogy szép esti dicséretünkben énekelni szoktuk: „Csak változást és romlást lát a szem.”

Amit a parókián élő lelkészcsaládokkal kicsiben éltünk át, azt tapasztaljuk meg világ-méreteken is ezekben a zaklatott időkben. Olyan bibliai üzeneteket látunk valóságnak a szemünkkel is, amelyeket Isten szava, a Szentírás fényében eddig is hinnünk kellett volna. Akkor miért rendülünk meg? Mert eddig jobban bíztunk a láthatókban, a minket körül párnázó virtuális nyugalomban és rendben, mint abban, amit az Úr Jézus Krisztus világosan kijelentett. És ha most a viharos változások között békességre vágyunk, éppen arra van szükségünk, hogy komolyan vegyük azt, amit Tőle hallottunk.

Három, ilyen sokszor elfeledett, alapvető bibliai igazságot elevenítsünk most fel a Zsidókhoz írt levél befejező gondolataira figyelve.

1. *A teremtett világ*, és abban különösen az emberi civilizáció, megpróbálja megbízhatónak mutatni magát, pedig a bűneset után, az emberi rombolás nyomán *esendővé és múlandóvá változott*. Elhitethetjük magunkkal, hogy értjük, mi miért és mikor történik meg, de valójában nagyobb távlatokban nem az, és nem úgy megy végbe, amit és ahogy mi hinnénk. Amit az érzékszerveinkkel befogadunk, meg amit ennek alapján magunkban és magunk között okoskodunk, az csalóka látszat. A szívünk pedig nagyon szereti ezt a sokat ígérő, keveset adó illúziót, és az utolsó pillanatig erősen kapaszkodik belé.

Ezért zavarodunk meg, mikor már nem tudjuk tovább tagadni, hogy *semmi sem az, aminek korábban reméltük*. Mikor kiderül,

hogy a büszke tudomány is kapkodni kezd egy újonnan megjelenő kórokozó keltette járványban, és világszerte milliók halnak meg, köztük fiatal, sportos, egészséges emberek is, mire valamiféle mederbe sikerül terelni a fertőzést. Vagy amikor azzal szembesülünk, hogy rettenetes háborús bünteteket hajtanak végre a fejletlenek mondott világ egyik országában, és a magukat öntelten még fejlettebbnek hirdető országok egyetlen megoldása, hogy „fegyvereket szállítanak” a harcoló felek számára. Mert békét teremteni nem képesek a világ nagyra becsült vezetői, csak a gyilkos konfliktust elmélyíteni.

Pedig nem kellene ezen meglepődnünk: ilyenné vált az Istentől elszakadt, a jó és a rossz tudására áhító, önmagában naivan bízó ember. Mi magunk mindennapi, kisebb léptékű nyomorúságainkban éppoly tehetetlenek vagyunk, mint a tudós világ a kirobbant járvánnyal szemben, vagy a politikusok a háború borzalmi között lavírozva. A körülöttünk dúló kisebb hatótávú harcokban mi is gyakran csak ilyen-olyan „fegyverekkel” tudjuk „segíteni” a rokonszenvesebb oldalt. Békét teremteni nem sikerül, sem a környezetünkben, sem a saját szívünkben.

Nincs itt maradandó városunk; már csak azért sem, mert *itt a halál uralkodik*, az szedi áldozatait. Ha megbékélést keresünk, máshová kell fordulnunk.

2. Ezért tölthet el örömmel, szívünket-lelkünket átjáró vigasztalással, ha *Jézus Krisztusra*, a mi csodálatos Urunkra nézünk. Mert amíg a bűn támadásai mindig más-más formában roncsolják az életünket, Ő „*tegnap, ma és mindörökké ugyanaz*” (Zsidók 13:8). Ugyanazt kaphatjuk Tőle, amit mindig is adott az Őt szeretőknak.

Milyen nagy ajándék, hogy a Bibliában négyféle szemszögből is megfigyelhetjük földi útját! Mert így nem lehet kétségünk afelől, hogy nyugodtan gondjaira bízhat-

juk magunkat a pusztító erőkkal szemben. Hiszen ismerjük jól *a szándékait*: életünket menteni vágyik minden rombolás ellenében. Biztosak lehetünk *hűségében*: aki a keresztfenyomorúságos valóságát, a kárhozát kínjait, minden bűnünk büntetését vállalta értünk, az semmilyen helyzetben nem hagy minket magunkra. És előre ujjonghatunk *végső győzelme* felett: megsemmisítette az örök halált, és minket is feltámaszt testben, akik benne hiszünk, bármilyen borzalmakkal rettentene is a látható, hallható, tapintható világ.

Jézus ma is ugyanaz! Az, aki békét tudott hozni az Isten ellen harcoló ember életébe, és aki a békesség tovább-ajándékozásába állít bennünket is. Ahogy Pál írja: *mennyei Atyánk „megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát”* (2Korinthus 5:18).

3. Így *hordozhatjuk* mi is „*az Ő gyalázatát*”. Mert amíg Ő dicsőségben el nem jön, soha nem volt és soha nem lesz népszerű, ha a Benne hívők egyedül Nála keresik a vigasztalást és a békességet. A megromlott emberi szív ragaszkodni akar ahhoz az illúzióhoz, hogy alapjában véve jó mindaz, ami körülvesz; vagy ha nem is az, a mi erőfeszítésünkkel és jó szándékunkkal javítható. Hogy a fegyvereink majd előbb vagy utóbb békét hoznak.

Ha nem a világ nagyívű ötleteléseiben, virtuális rendjében bízunk, hanem Jézusban, a békesség Fejedelmében, nekünk is kijut az Őt érő gyalázatból. De *csodálatos küldetés ez*: a valódi megnyugvást keresők tőlünk hallhatják, hol, kinél várja őket az az élet, amely örökre megmarad! Így lehetünk Jézus boldog tanítványai, akik Hozzá hasonlóan, Isten fiaiként békét hoznak a zavarodott emberiség számára (Máté 5:9).

*Pataki András Dávid
lelkipásztor*

A TEMPLOM A FASORI KÖZÖSSÉG MEGHÍVÓLEVELE

Hálaadó istentisztelet a templom külső felújításáért

Valahova, valakikhez tartozni sokkal fontosabb, mint kiemelkedni – mondta Balog Zoltán a Dunamelléki Református Egyházkerület püspöke, a Zsinat lelkészi elnöke március 13-i hálaadó istentiszteletünkön.

Pataki András Dávid lelkipásztor apostoli köszöntése és Somogyi Péter lelkipásztor, dunamelléki lelkészi főjegyző fohásza után ígét hirdetett Balog Zoltán püspök, a Zsinat lelkészi elnöke, közreműködött Pálúr János orgonaművész. **Hálát adtunk a kívülről megújult, megszépült templomunkért, amely nemcsak különleges épített örökség, a XX. század magyar templomépítészetének kiemelkedő alkotása, hanem a fasoriak lelki otthona. A hely, ahol nagyobb van itt a templomnál.**

Ragyogó tavaszi napsütésben érkezünk vasárnap délelőtt a Fasorba, ahol a lebontott állványok mögül teljes szépségében láthatóvá vált a templom megújult homlokzata. Megcsodálhattuk az épületdíszeket és a felfelé mutató, aranyló csillagot a torony tetején.

A tanítványok megkérdezik Jézustól, hogy ki a nagyobb a mennyek országában – hallhattuk a textusban (Mt 18,1-4). „Mennyit ér az életem? Hol vagyok én valamifajta rangsorban? Mennyire számítok, hol van az én helyem? Minket is foglalkoztatnak ezek a kérdések, nemcsak egyénileg, hanem a gyülekezet, az egyház, az ország szintjén is. Mindig másokhoz viszonyítjuk magunkat. Azt nézzük, hol helyezkedünk el valamilyen statisztikában” – fogalmazott igehirdetésében Balog Zoltán püspök.

Balog Zoltán püspök: „Azért kell tornyokat építeni a templomoknak, hogy mutassák, hol van Ő. Azt kívánom nektek, fasori testvérek, hogy itt, köztetek is meg lehessen tanulni, hogy a keresztyén út a közösségen át vezet. Közösséghez tartozni ugyanis fontosabb, mint kiemelkedni. Ennek az áldásáért adjunk ma hálát az Úrnak!”

Az Istentisztelet után lelkipásztoraink és az állami vezetők is megszemlélték a templomépületet- Nyikos László építésügyi gondnok, Somogyi Péter lelkipásztor, Balog Zoltán püspök, mögötte Fűrjes Zoltán államtitkár, Gulyás Gergely miniszter, vele szemben Pataki András lelkipásztor

A tanítványok legalább jó helyen keresik a választ, Jézust kérdezik. A „*Ki a nagyobb?*”-kérdésre Jézus válasza így szól: „Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába. Aki tehát megalázza magát, és olyan lesz, mint ez a kisgyermek, az a nagyobb a mennyek országában.”

„Elfogadod-e, hogy kicsi vagy? Először kicsivé kell lenni ahhoz, hogy Jézussal legyünk, hiszen Ő is ott van a kicsik között. De bemehetünk-e egyáltalán Isten országába?” – tette fel a kérdést. „Alapvető irányváltás, hogy az Isten országába az út a csökkenésen keresztül vezet. Újra gyermekké kell lenni, mert ott, abban az országban a kicsik számítanak. Oda kell, és oda lehet megérkezni, ahol semmi sem számít, csak Krisztus egyedül. Micsoda kegyelem, hogy oda lehet megérkezni!” – magyarázta. Isten országában az számít,

hogy magunkra tudjuk-e venni Jézus sorsát, részesülünk-e az életében. Az önátadásról van szó, hogy mindazzal, amit Krisztustól kaptam, odaállok a szolgálatba.

Arról is beszélt, hogy valahova, valakikhez tartozni sokkal fontosabb, mint kiemelkedni. „Ha Krisztushoz tartozunk – akkor is, ha lefelé kell menni, – ajándékba kapjuk a közösséget. Miközben lefelé megyünk, felismerjük, hogy ez az igazi fölfelé” – hallottuk.

„A szépnek akkor van jelentősége Isten országában, ha az nem öncélú, hanem túlmutat önmagán. Ez a templom, ahogy az iskolátok és az óvodátok is, a ti közösségeteknek a meghívólevele. Ti vagytok azok, akik meghívjátok mindazokat, akiket ide sodor az élet, – akiket ki tudja, milyen szél fúj be az óvodába, az iskolába, még a templomajtón is, – meghívni egy olyan életre, ahol meg lehet tanulni, hogy a keresztény életben először lefelé vezet az út.”

„Azért kell tornyokat építeni, hogy sokan idetaláljanak, arrafelé mutassa az utat, ahonnan az áldás jön. Ezért az áldásért adunk ma hálát” – zárta a prédikációt.

Jézus Krisztus. Ide várunk mindenkit, hogy a valódi szabadságra, amelyre ő szabadít meg békességet, örömet, erőt, szeretetet merítve induljunk tovább a hétköznapi világába.”

Az udvaron tartott szeretetvendégségen a gyülekezeti tagok és a vendégek (végre maszk nélkül) találkozhattak egymással.

A templomnál is nagyobb van itt

Az istentisztelet után tartott ünnepi közgyűlés tárgya a hálaadás volt. „Urunk szerető hatalma belső és külső megújulást készített el számunkra. Megrendülten látjuk, hogyan gondoskodik életünkről és életterünkről az Úr” – mondta Somogyi Péter lelkipásztor. Emlékeztetett arra, hogy a templomépület „küldetésünk keresztyén alapfeladata mellett egyben a magyar épített és kulturális örökség rendkívül szép példája, ugyanakkor nekünk lelki otthonunk, az imádság háza, a hely, ahol nagyobb van a templomnál, mert itt van közöttünk szabadító megváltónk, az Úr

Köszönetet mondott mindazoknak, aki hozzájárultak a megújuláshoz, – az előkészítés, tervezés, a kivitelezés, az egyeztetés, a vezetés feladatát látták el, – amelyben komoly összefogás és sok együtt munkálkodás volt. Kiemelte Nyikos László építésügyi gondnok és Fürjesné Péntek Katalin projektmenedzser munkáját. Megköszönte a magyar kormány kiemelt támogatását.

Nem rejthető el a hegyen épült város

Gulyás Gergely Miniszterelnökséget vezető miniszter a magyar kormány nevében mondott köszöntő beszédet. Felidézte

a templomépítés és a gyülekezet történetét. „A templomban lévő gyülekezet jó és rossz időkben otthona lett a református közösségnek, amelyeknek immár negyedik nemzedéke keresheti és gyakorolhatja a hitet e falak között” – mondta. „A most véget ért nagy munka több évtizedes adósságot törlesztett” – tette hozzá. „Mindannyian tudjuk, hogy milyen hatalmas értéket képvisel Árkay Aladár monumentális építménye, Róth Miksa üvegablakaival és a Zsolnay épületelemekkel” – fogalmazott. „Ha meg akarunk maradni hitben és nemzetben, meg kell óvnunk és erősítenünk, sőt szélesítenünk kell közösségeinket. Az egyén és a közösség boldogulásának ez a legfontosabb biztosító. Ehhez pedig – bár ezek valóban csak falak és keretek, – mégis épületekre, templomokra, közösségi helyekre, gyülekezeti házakra is szükség van” – hangsúlyozta.

Lelki otthonunk

Nyikos László építésügyi gondnok beszámolt a felújításról. „A Fasori református templom az országunk különleges épített öröksége, a XX. század magyar templomépítészetének egyik csúcspontja, Árkay Aladár kiemelkedő alkotása. „Mi, a fasoriak nemcsak ezért szeretjük. Ez a lelki otthonunk” – tette hozzá. „Itt lehetünk együtt közösségben Isten előtt a barátainkkal, testvéreinkkel, talán ez az a hely, ahol az Úr először szólított meg egészen személyesen, talán itt tértünk meg, ide járnak a gyerekeink istentiszteletra, óvodába, iskolába.” Mint fogalmazott: átfogóan megújult a teljes épületegyüttes tetőszerkezete, a régi palafedés elbontása után a tetőfelületekre az eredeti tetőcserép hangulatát megidéző új palafedés került. Égre mutató jelként fénylenek a csillagok a tornyok csúcsdíszein, a külső vakolat újrakészült, a homlokzatdíszeket (sgraffittókat) megmentették és élővé varázsolták a restaurátorok. Megvalósult

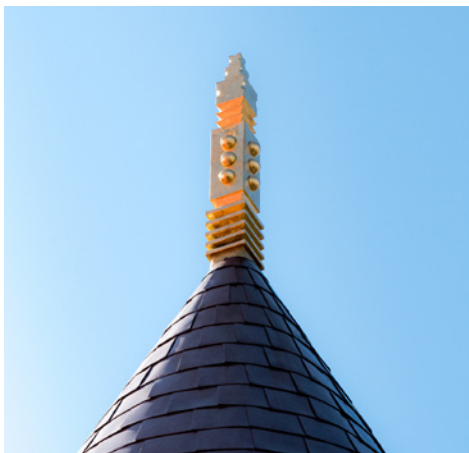

Nyikos László építésügyi gondnok: Igazi csodaként éljük meg a felújítást, olyasmi valósul meg, amire önmagunktól a legmerészebb álmainkban sem gondolhattunk volna. A felújításnak egyedül azt a célt kell szolgálnia, hogy Jézus Krisztus mindig itt legyen, Isten országa épülhessen élő kövekből a Fasorban is.

a templom emblemikus részletének, a főbejáratot keretező kapuzat Zsolnay kerámiáinak a restaurálása, elkészültek a harangszint átfogó felújítási munkái is” – sorolta.

Arról is beszélt, hogy milyen ajándékokat kaphattunk mi fasoriak a felújítás folyamatán keresztül. „Igazi csodaként éljük meg ezt, amiért hálát adunk” – mondta. Emlékeztetett arra, hogy „bármilyen szép is a templomunk, mindez csak keret, az épületnek egyedül azt a célt kell szolgálnia, hogy Jézus Krisztus mindig valóban itt legyen, hozzá találjanak emberek és Isten országa épülhessen élő kövekből a Fasorban is”.

Halász Kinga

*A megújult csúcsdíszek
Magyarország kormánya az elmúlt 10 évben 100 milliárd forinttal támogatta a protestáns
intézményi oktatást és kultúrát, ebből 4 milliárd forinttal templomunk és iskolánk megújítását.
Hálás szívvel mondunk köszönetet érte.*

*Gulyás Gergely: „Véget ért egy nagy munka, amelynek során sok-sok évtizedes adósságot méltó
módon törlesztettük.” A Miniszterelnökséget vezető miniszter személyesen is kötődik a Fásorhoz,
édesapja presbiterként szolgált itt, s Gulyás Gergelyt is templomunkban keresztelték meg negyven
évvvel ezelőtt.*

ARANYLÓ CSILLAG

Szeretett Gyülekezet! Kedves Testvérek!

Nézzünk felfelé! – hangzott az egyik újví fatori igehirdetésben. Nézzünk felfelé, és vegyük észre, gyönyörködjünk a megújult tornyon a díszben, a 23 karátos aranyfüsttel befuttatott, aranyló csillagban, amely Jézus eljövetelét, az Úr dicsőségét hirdeti. 2021-ben ez a csúcspdíz hetekig itt állt a templom kövezetén, a földön, a másik toronydíszzel együtt. Sose fogom elfelejteni az érzést, ami akkor kavargott bennem, egyszerre csodáltuk ezeket a díszeket, és zavarodottan nézegettük, vizsgáltuk, hogy is néznek ki közlől, hogy lövedék nyomait hordozzák, hogy kopottak, töröttek, göcsörtösek, milyen furcsán nagyméretűek ilyen közlől, amikor odafönt olyan kicsinynek tünnek. Egy átmenetet szimbolizáltak idelent – átmenetet: még nincsenek a dolgok az Istentől rendelt helyükön. És aztán eljött a nap, amikor a helyükre kerültek a díszek, megszépülve, az égbe magasodva, az Úrra mutatta, és az aranyló csillag látványának reménységével.

Kedves Testvérek! Így éltük meg szimbolikusan is a 2021-es esztendőt, és így fogjuk még 2022-öt is. A mi nemzedékünknek ez adatott, az átmenet nehézsége, próbája, furcsasága, hogy aztán a következők az építkezés révén, ahogy a helyére kerül majd minden, éljenek majd a mi munkánk, a rend, a megújulás, a szépség gyümölcseivel.

A szétdobáló gondoskodik arról, hogy az átmenet még nehezebb legyen, a koronavírus járvány terjedésével, fájdalommal. Van, aki nem jön közénk, mert fél, van, aki nem jön, mert maszkot hordunk. Van, aki szerint túl szigorúak a szabályok, van, aki szerint túlságosan lazák. Mi egyet tehetünk, végezzük

a szolgálatunkat a legjobb tudásunk szerint, állhatatosan, amit Isten ránk bízott. És imádkozunk, hogy Isten erősítse gyülekezetünket az átmenetben is, a járvány keskeny útján is, és a külső-belső fizikai építkezés mellett adjon belső, lelki megújulást is nekünk.

Az elmúlt évben egyre magasabb színvonalon tudtuk folytatni az online közvetítéseket, skype-os bibliaórákat, megbeszéléseket, hisszük, hogy erre nagy szükség van, akkor is, ha esetleg a járvány csendesül. Mindenképpen folytatni fogjuk. Itt, a templomban pedig igyekszünk egymásra vigyázni, sajnos maszkot viselünk és távolságot tartunk, de az élet megy-ment tovább a maga megszokott rendjében a különböző istentiszteleti csoportokban. A presbiteri gyűléseken is lehetőség volt online kapcsolódásra. Hadd említsem meg, hogy még esküvőt is közvetítettünk online, Magai Margit és Nagy László testvérünk megható menyegzőjét a gyülekezet nagy öröme és hálaadása közepette.

A járvány kapcsán – a Fatori Harangszó segítségével is – több, akár kórházat is megjárta testvérünk bizonyágtétele erősíthetett meg bennünket, hogy Isten kegyelméből van gyógyulás, az Úr megtartja az övét, és milyen fontos a belé kapaszkodás meg az imádság.

2021-ben nagy erővel és látványosan megkezdődött és zajlott a templom és a gyülekezeti ház felújítása. Erről hangzott és olvasható Nyikos László építészeti gondnokunktól részletes beszámoló. Az elkészült gyönyörű üveglakok védelme miatt besötétült a templomunk. Tavasszal döntöttünk a tervekről, arról például, hogy a tetőtérben két lakást alakítunk ki, hogy a földszinten teljesen megújul a térszerkezet, új konyhával, több mosdóval, a hivatal és a gyülekezeti közösség számára új terekkel, lehető-

ségekkel. Beborítottak minket az állványok, s aztán az év folyamán csodálattal néztük, ahogy megújult a tető, az immár piros palák palástjával, ahogy megújult a torony, a homlokzatok, a csillogó rézlemezek, előttünk újra a szürkéségből a díszes sgrafittók, újjászületnek a kapun a szépséges Zsolnay-kerámiák.

Ugyancsak még tavasszal derült ki, hogy mindkét parókus lelkész családnak ki kell költöznie az otthonából a felújítás miatt, sőt, az is kiderült, hogy a fődém állapota miatt az első emeleti lakás életveszélyes állapotban volt. Magának a költözésnek, a pakolásnak a terhe, azóta pedig az ingázás mindkét lelkész család életét igen megnehezítette-nehezíti, köszönjük, hogy ezt türelemmel hordozzák.

Az építkezésről még annyit, hogy készítettünk egy időkapszulát, beletettünk Fasori Harangszó példányokat, a centenáriumi bizonyágtevő könyvet, s bár még nem találtuk meg a kapszula végső helyét, öröm volt látni, hogy amikor a gyülekezet tagjainak aláírásait kértük, mint élő bizonyágtevő üzenetet a jövő számára, hosszú sorokban jöttek a testvérek, kicsik és nagyok aláírni az üzenő papírokat.

2021 egyházunkban a választás éve volt, és a választások gyülekezetünket is érintették. Új püspökünk, Balog Zoltán elnök-lelkészünket, Somogyi Pétert kérte fel helyettesének, így őt főjegyzőnek választották. Bruckner László testvérünket, gyülekezetünk intézményi gondnokát a Magyarországi Református Egyház Oktatási Szolgálatának főigazgatójává nevezték ki.

Isten hívását elfogadva Édes Gábor lelkész testvérünk új szolgálati helyet kapott, a felvidéki Marcelházán folytatja lelkipásztori szolgálatát, ezért családjával együtt elköszönt a fasori gyülekezettől, persze reméljük, hogy sokat találkozunk majd velük. Az Úrnak hála két fiatal lelkész érkezik közénk, egy kedves lelkész házaspár, akikkel már megismerkedhett a gyülekezet, Krisztován Márton és Klau-

dia. Márton már szolgálatba is állt közöttünk exmissziós lelkészként február 1-jétől.

A presbitériumban ősszel pópresbiter választást hirdettünk. A szolgálatokba való hívást, beállást segítő indítottuk útjára még 2020-ban az úgynevezett Új nemzedék találkozót, ahová igyekeztünk meghívni a gyülekezetünkbe évek óta hűséggel járó, szolgálatra kész fiatalabb testvéreinket, bizunk benne, hogy a kör bővül. 2021-ben 3 Új nemzedék találkozót is tartottunk, áldás volt ezeken az alkalmakon.

2021-ben új lendületet vett a diakóniai szolgálat Szombatiné Kovács Margit vezetésével, ezért nagyon hálásak vagyunk, de ez is olyan terület, amelynél nagy szükség lenne még szolgáló testvérekre. Ugyanígy szükség lenne az autós szolgálat megújulására. S ha már diakónia, hadd említsem meg, hogy gyülekezetünk 2021-ben több rászoruló családnak is külön segítséget nyújtott.

Építkezés és járvány ide vagy oda, 2021-ben is volt hitmélyítő hét Somogyi Péter szolgálatával az első Thesszaloniki levél 5. fejezete alapján, s hangzottak a feladataink: intsétek a tétlenkedőket, biztassátok a bátortalanokat, karoljátok fel az erőtleneket, legyetek türelmesek mindenkire, törekedjétek mindenkor a jóra! Isten kegyelméből a járvány a nyárra visszahúzódott, így nyári heteinket úgy tudtuk megtartani, mintha a koronavírus szinte nem is létezne.

Balatonszárszón tartottunk nagy gyülekezeti családos hetet, amelyen testi-lelki egészségünk volt a középpontban, volt kincskereső hét Szendehelyen, ifjúsági hét Tahitótfaluban, konfirmandus hét, cserkész tábor, angol-hittan napközis gyermektábor és kerámia tábor is. A szárszói hét egyik legfontosabb gyümölcse lett, hogy ősszel elindulhatott a 35 év feletti egyedülálló köre, mely azóta is áldott alkalmakat tart. Ugyancsak volt 2021-ben evangelizációs hét, ha rendhagyó formában

is, Bódis Miklós erdélyi lelkipásztor 2021 februárjában tartott igehirdetés sorozatát hallgathattuk végig kivetítve a templomban.

Márciusban még éppen a nagy járványügyi szigorítások előtt tarthattunk férfi csendes napot, amelyen az Ige fényében gondolkodhattunk a pandémia kérdéseiről. A szeptemberi női csendes napon, noha akkor már újra közeledett a betegség terjedésének következő hulláma, 65 testvérünk vett személyesen részt, és többek között dr. Kovács Enikő Hajnalkának, a Károli Egyetem oktatójának előadása hangzott „Egyéni panaszénekek a zsoltárok könyvében” címmel. Áldott munka folyt a siket misszióban, és nem maradt el 2021-ben ifjúsági konferenciánk, az IKON sem, fiataljaink áldozatos munkájával, amelynek a témája ez volt: „Őrizd meg!”. Istennek hála sok keresztyén fiatal töltötte Jézussal és az Igével együtt az IKON hétvégéjét a Károlyi-Csekonics Palotában, sokakat hívogatva.

Örömkre 2021-ben az országos program, a Házasság Hete arcai a Pálúr házaspár voltak, akik biznyságot tehetek sok helyen a médiában és az Úr asztalánál is arról, hogy Isten hogyan munkálkodott az életükben. 2021-ben is folytatódtak a zenés áhítatok és a hangszeres zenés istentiszteletek, és az elmúlt évben megjelent végre a várva várt új református énekeskönyv, amelyből bőven vásároltunk a gyülekezet számára, s amit boldogan vetünk használatba, s lassan új szerkezetét is megszokjuk. Ősztől újra vannak énekkari próbák, s kórusunk többször is szolgált az istentiszteleten, gyönyörű énekszóval, öröm hallgatni! Együtt nézhettük végig Martinez Márk képzőművész testvérünk újabb kiállításának képeit a szomszéd evangélikusoknál.

Kollégiumunk, az iskola és az óvoda is, a járvány miatt nagyon nehéz évet zárt 2021-ben, s most is folyamatos támadás alatt áll. A vezetőség, a pedagógusok hősiességű küzdelemmel és az Úrba kapaszkodva, hozzá imádkozva

Devich Márton: Csodálatos megélni, hogy a Fasorban most is mennyi ajándékot kaptunk-kapunk az Úr kegyelméből!

állnak helyt napról napra, sokszor egymást helyettesítve, állandóan alkalmazkodva az újabb és újabb kihívásokhoz, szabályokhoz. Mégis, a 2021. év sok örömet is adott, áldott módon, vidáman ünnepelte a Julianna a 95 éves születésnapját. Óvodánkba jelenleg 123 gyermek jár, iskolánk tanulói létszáma 301. Ezek az előző évekhez hasonló adatok. Az óvodában 11 pedagógus, 4 pedagógiai asszisztens, 5 dajka, 1 óvodatitkár, és 2 technikai munkatárs dolgozik. Az iskolában 38 pedagógus, 2 pedagógiai asszisztens, 6 irodai, 12 technikai munkatárs, 1 önkéntes pedagógiai asszisztens végzi a szolgálatot. Vitézné Horváth Erikát decemberben megerősítettük óvodavezetői tisztségében. Az iskolavezetés is erősítést kapott Némethné Földváry Zita személyében, aki Pálúr Kornélia társaként nyáron igazgató-helyettesi megbízást kapott.

A Julianna ökoiskola lett, az óvoda jól halad a madárbarát óvoda cím felé. Az óvoda udvara megújult, jó választás volt a műfü és a gumi burkolat párosítása, a használat igazolta a hozzáfűzött reményeket. Az iskola csaknem minden termébe digitális táblák kerültek beszerzésre, áldott, fokozatos szakmai megújulás zajlik intézményeinkben.

Kulcsfontosságú terület a hittanoktatás. Hittanoktatóink 7 iskolában 107 gyermekkel foglalkoznak, a járvány miatt ugyanakkor csak

2 óvodában vagyunk jelen. A Fasori Evangélikus Gimnáziumban 162 diák hittanóráit látjuk el. Összességében 54 hittan csoportunk van, és ezt az óriási munkát – jelenleg kis részben online – csupán 6 vallásánár végzi, erőt és áldást kívánunk nekik, s nagyon imádkozunk új munkatársakért.

Választói névjegyzékünket, a fasori gyülekezet hivatalos taglétszámát 2021. december 31-én 633 fővel zártuk. Ez a szám tavaly 674 volt. Elhunyt 14, elköltözött 18 fő, újonnan 37-en érkeztek közénk, csaknem 50 személyről nem tudunk, nincs róluk adatunk, ezt próbáljuk pótolni. A névjegyzékünkben szereplők átlag életkora 57 év.

A járványhelyzet mintha nem tükröződne anyakönyvi adatainkon – Istennek legyen hála! 2020-hoz képest 16-tal több, 36 keresztelestünk volt 2021-ben, és 4-gyel többen, 34-en konfirmáltak. Ez a nagy szám különösen örömteli! A menyegzők száma is csak 3-mal csökkent 2020-hoz képest, 2021-ben 13 pár kötött a Fasorban házasságot, igaz közülük csak 5 volt tisztán református. A temetések száma sajnos 10-zel nőtt, 72 főtől vettünk végső búcsút a Fasorban. Boldogság hirdetni, hogy 8 fasori babáról biztosan tudunk, akik gyülekezeti családjainkban születtek.

Különösen nagy hála van a szívünkben a Testvérek anyagi felelősségvállalásáért. A gyülekezet megértette, hogy a rendszeresen fizetett egyházfenntartói járulék mellett a járvány miatt valamilyen módon pótolnia kell a személyes templomi jelenlétek hiányából fakadó perselypénz-kieséseket. Nem billent meg a 2021-es költségvetés. Hálát adunk az egész évben különböző célokra és Isten dicsőségére befizetett vagy perselybe tett adományokért!

Összességében nem volt könnyű évünk, ahogy mondtam, éreztük az átmenet nehézségeit, és 2022-ben talán még inkább érezni fogjuk még, mégis csodálatos megélni, hogy a Fasorban most is mennyi ajándékot kapunk-kapunk az Úr kegyelméből! Ő hordoz bennünket, s Neki terve van velünk. Azzal a reménységgel jöhetünk, hogy szép lassan a helyére kerül minden, megújul minden, s legyőzzük a járványt, félelmeinket is az Ő segítségével. A csillag már a helyén van! Végül mi is aranyló csillag lehetünk a fasori lelki templomtorony tetején, hirdetve egyenként is az Ő dicsőségét!

*Devich Márton főgondnok beszámolója
a 2021-es esztendőről – 2022. január 23.*

„ÖRÖMMEL MONDTUNK IGENT”

Új lelkipásztorok gyülekezetünkben

Év elejétől új lelkipásztorok érkeztek gyülekezetünkbe, akiket nagy örömmel, szeretettel fogadtunk. Krisztován Márton már januártól beállt a szolgálatba, felesége, Krisztován Klaudia ösztől csatlakozik hozzánk. Alábbiakban bemutatkozó írásaikat adjuk közre, s Isten gazdag áldását kérjük életükre, szolgálatukra.

„Hagyd az Úrra útadat, bízzál benne, mert ő munkálkodik”

Krisztován Márton bemutatkozása

Egyetemi barátaim között elterjedt egy rövid kis mondat, ami így hangzik: „Nálunk, Gyulán...” Sokszor kezdtem így történeteimet, mikor saját tapasztalatokról beszélgettünk. Valamiért nem volt elég számomra, hogy

Krisztován Márton

csak az egyéni átélésről beszéljek, mindig el kellett helyeznem egy térképen, hol is történt mindaz. Mint sokaknak, nekem is elsődleges viszonyítási pont szülővárosom. Itt nevelkedtem, itt jártam ki az iskoláimat. A helyi református gyülekezetben találtam lelki közösségre, otthonra.

Szüleim bátyámat és engem a gyülekezet iskolájába íratott be, a Magvető Református Általános Iskolába. A Julianna tanulói között már mesélhettem arról, mennyire sokoldalú élmény volt egyházi iskolába járni. Egyrészt nagyon szerettem a hittan órákat. Mai napig emlékszem, amint nyolcadik osztályban egy húsvéti hittan órán arról tanultunk, milyen testi és lelki kínokat élt át Jézus a kálvárián. Sokkolt az orvosi részletesség, és a gondolat, hogy mindezt Jézus másokért vállalta. Másrészt én voltam az egyik legrosszabb tanuló az osztályban. Évekkel később közösen adtunk hálát Istennek egykori tanáraimmal azért a változásért, amit véghez vitt az életemben.

Ez a változás számomra legegységesebben a konfirmáció előkészítőn indult el. De ott még csak intellektuális szinten érdekelt a keresztyén hit. Foglalkoztattak hitünk ellentmondásosságai: hogyan lehet Isten egyszerre három és mégis egy? A konfirmációi vizsga letétele után azonban tudtam, ez az érdeklődésem elveszhet. Állami középiskolába, az Erkel Ferenc Gimnáziumba nyertem felvételt. Arra sem volt konkrét tervem, hogy pontosan mit is szeretnék majd tanulni, dolgozni később. A bizonytalanságban Isten hívását hallottam meg. A konfirmációs istentiszteleten, Baráth János és Baráth Andrea lelkészeim egy énekkel indítottak

útnak minket. **Az ének hallgatása alatt úgy éreztem: én még többet szeretnék Istenből. Isten ismerte ezt a vágyamat, és ő is szeretett volna még adni önmagából.** Azóta is mindenhova elkísér az áldásként kapott ígém: „Hagyd az Úrra utadat, bízzál benne, mert ő munkálkodik.” (Zsolt 37,5)

Gondja volt rá, hogy kapjak még belőle: például hívő nagyszüleim ajándéka által, ami egy áhítatos könyv volt. Ezt kezdtem olvasni, mikor már az új gimnáziumba jártam. Meghatározó élmény volt számomra, hogy **Isten igéje nem csak bátorítani, vigasztalni tud, hanem útmutatásként is kapjuk. Olyan útmutatásként, amit vagy követünk, vagy nem.** Szintén fontos emlék számomra, mikor először döntöttem annak megfelelően, amit Isten ígéből megértettem.

Isten megismerésének folyamatában hamar kérdés lett a szolgálat szerepe. A gimnáziumi tanulmányaim nem vittek közelebb annak a kérdésnek megválaszolásához, hogy milyen pályát válasszak? A szolgálat számomra ott kezdődött, hogy Isten arra hívott, amit tőle hallok, olvasok, azt a magam eszközeivel, de adjam tovább. Egészen konkrétan: olvasok fel szüleimnek az áhítatos könyvemből. Kilépnem a belső szobából, és elmondani másoknak is Isten üzenetét nem volt könnyű eleinte. Ahogyan a gyülekezethez csatlakozni sem. De Isten mindkét területen, a családban és a gyülekezetben is sok áldást készített el számomra. Édesanyám ma már presbiter, édesapám megkeresztelkedett, konfirmált.

A gyülekezeti ifjúsági csoportomban hétről-hétre erősítettük egymást. Velük eljutottam a Csillagpont Református Ifjúsági Találkozóra is. Itt kaptam azt az egyszerű gondolatot, hogy mi lenne, ha megpróbálnám a lelkészi pályát. Vagy ha lépésenként nézzük: mi lenne, ha megnézném, mivel jár a lelkészi szolgálat, a teológiai tanulmányok. Eszembe jutott Kósa Ferenc dédapám emléke

is, aki Gyulán volt lelkipásztor sok évvel az én születésem előtt. Az ő példája is inspirált, bátorított. Ezért elkezdtem rendszeresen szolgálni a családomban, és a gyülekezetben. **Közben pedig egyre inkább megerősödtem abban, hogy mennyire szeretek Isten szeretetéről másoknak beszélni, azt hirdetni.**

Hamarosan azonban komolyabb lépéseket is kellett tenni a lelkeszi szolgálat irányába. Felvételiztem a budapesti Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karára, ahol alkalmasnak találtak a tanulmányok megkezdésére. Isten ezáltal is erősítette bennem elhívását.

Sok teológus és lelkész emlékszik első istentiszteleti szolgálataira, ünnepi legációkra. A pillanatra, amikor szembesülni kellett figyelő tekintetekkel. Az izgalmak közepette azonban örömet adott a gondolat, hogy továbbra is azt gyakorlom, ami miatt elkezdtem a tanulmányokat: hogy a szolgálat által valami módon Isten közelebb kerülhessen az emberekhez.

Az egyetemen szoros baráti kapcsolat alakult ki az évfolyamtársakkal, amiért mai napig hálás vagyok. Rengeteget utaztunk egymással és egymáshoz. Nem gondoltam volna, hogy az egyetemen várnak rám az igazi barátok.

De a legnagyobb ajándék, amit Istentől a teológián töltött éveim alatt kaphattam, a feleségem megismerése volt. Bizony, időbe telt, míg rájöttem: a mellettem ülő hallgatótársam csöppet sem közömbös számomra. Hosszas beszélgetéseink alatt hamar megszerettük egymást.

Azóta sok mindent átéltünk közösen. A kollégiumunk tűzvészben való elvesztésekor megtapasztaltuk, mit jelent támasznak lenni egymás számára. Ez később sem változott. Eljegyzésünk után nem sokkal elveszítettük apósomat. A nehéz időkben Istennél kerestünk oltalmat, vigasztalást, erőt a felálláshoz.

A tavalyi évben, Istennek hála, gyakorlati évemet a budapesti Gazdagréti Református Gyülekezetben tölthettem, ahol sokat tanulhattam mind a testvéri szeretetről, mind a szakmai felkészültségről. Szintén tavaly házasodhattunk össze Klaudiával Erdőkertesben. Néhány hónappal zuglói otthonunkba való beköltözésünk után megkeresett minket Somogyi Péter azzal a lehetőséggel, hogy akár itt, a fasori gyülekezetben folytassuk szolgálatainkat. Bár eleinte kissé megijedtünk a nagy feladattól, végül Isten ígéje adott útmutatást. Nehéz volt félreérteni, mikor a Jelenések 3,8 verseit olvastuk: „*Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be, mert bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én ígémet, és nem tagadtad meg az én nevemet.*” A hívásra örömmel mondtunk hát igent, bízva abban, hogy Isten megmutatja, hogyan szolgálhatjuk őt ebben a gyülekezetben. Hálás vagyok, hogy az ifjúsági csoportban, és az egész gyülekezetben napról-napra szeretetet, befogadást tapasztalhatok.

Szeretnék én is eszköz lenni, hogy mások is az Úrhoz találjanak!

Krisztóván Klaudia bemutatkozása

A Pest megyei Erdőkertesben nevelkedtem. Bár szüleim nádudvari születésűek, a munkalehetőség és családalapítás miatt Erdőkertesben találtak meg az

Krisztóván Klaudia otthonukat. A helyi általános iskolában tanultunk húgaimmal, Reginával és Krisztinával.

Mint sok agglomerációs településen, így Erdőkertesben is sok gyökér nélküli család él. Hátrahagyva a felmenők hagyományait és a szülői házat. Szüleim is így voltak,

nem kaptak hitbéli eligazítást, nem jártak gyülekezetbe, nem olvasták a Bibliát. De úgy gondolták, velünk ez már ne így legyen, megkereszteltettek pár hónapos koromban. Nem is számítottak arra, hogy pár év múlva, az általános iskola első éveiben éppen a megkereszteltségem jelent majd nekem különösen sokat. Jól emlékszem, hogy hét-nyolc éves koromban furdalt a kíváncsiság, mit jelent az, hogy meg vagyok keresztelve. Mély kíváncsiság és érdeklődés volt bennem a hittan foglalkozások iránt, így hát szüleimet kértem, hogy hadd járhassak oda! Ott maradtam. Hitbéli nevelésem itt kezdődött el igazán.

Az iskolában és otthon is sok értéket kaptam, például a szorgalmas munka értékét mindenhol megbecsülték. Szüleim nagyon dolgozó és kitartó emberek. Az iskolában sok tanulmányi versenyen részt vettem, jó tanuló voltam. **De az igazi kézzel-fogható értékrend nekem a Biblia lett.** Hatodik osztályos lehettem, amikor a szöveg szépségéért olvastam otthon egy Károli-fordítást. Ez az egy Bibliánk volt otthon, és senki nem olvasta, én pedig szerettem mindig is a szép régi könyveket lapozgatni, nézegetni. A Biblia viszont több volt már akkor is. Mikor olvastam egyszer, épp Jakab levelénél nyitottam ki, a nyelv bűneiről volt szó benne irodalmi szépségű nyelvezettel, de ott-és akkor, mint a hidegzuhany, olyan volt. Ugyanis eszembe juttatta, hogy milyen csúnyán beszéltem aznap az egyik testvéremmel. Ekkor még személyes kapcsolatom nem volt az Úrral, de megjegyeztem, hogy ez a Könyv egészen más, mint a többi.

Ezután igyekeztem odafigyelni a bibliai gondolkodásra, azokra a lelkészekre, hitoktatókra, gyülekezeti tagokra, akik a Bibliát naponta olvassák. Így kezdtem el járni előkészítőre és konfirmáltam 2008-ban. **Majd ez a tanulás folytatódott a gyülekezetben és az**

ifjúsági bibliaórákon, ahol hitre jutottam tizenhat évesen. Az indulásnál fontossá vált ígém az Istennel való legerősebb kapcsolatra, a szövetségre hívott engem is: „*Szövetségre lépek veled, sőt utódaiddal is, örök szövetségre minden nemzedékükkel. Mert Istened leszek, és utódaidnak is.*” (1Móz 17,7)

A hitbéli biblikus alapokat lelkészeimtől Gergely Ferenc Barnabástól és Gergelyné Molnár Líviától kaptam, akiknek élete és Krisztusra mutató szolgálata sokat jelent számomra. De hálás vagyok az ifjúsági közösségért és az erdőkertesi gyülekezet hiteles, imádságos lelkületű tagjaiért, akik azóta is számon tartanak és ahová mindig szeretettel megyek haza.

A középiskolás éveimet a Károlyi Mihály Közgazdasági Kéttannyelvű Szakközépiskolában, angol nyelvi előkészítő osztályban töltöttem. Csupa hasznos dolgot tanultam, ám ébredező hitem számára nem volt egyszerű az Istennel való kapcsolatot elkezdeni, amikor naponta olyanok vettek körül, akik nem értették miért járok templomba. Ám az Úr gondoskodott arról, hogy legyen hitben is támaszom: kedves hívő barátnőm, Molly volt a padtársam. Hálás vagyok azért, hogy együtt imádkozhattunk,

beszélgettünk hitről és mindenről az iskolában, és padtársakból legjobban a r a t o k k á lettünk, a m a i n a p i g összejárunk.

*2021 augusztusában házasodtak össze –
Sok beszélgetés után felismertük, hogy
összetartozunk, az Úr összekötötte életünket.*

Ezekben az években kezdett formálódni bennem, hogy a teológia felé induljak tovább. Miután hitre jutottam, a lelkésem nagyon bölcsen a szolgálatba is bevezetett, így szépen lassan a gyülekezetbe is beépültem a különféle szolgálatokon megismert testvérek által. Így hát irány már volt, de a biztos elinduláshoz szükségem volt felülről, Istentől jövő bátorításra. Az első ilyen igei útmutatást Jeremiás próféta könyvéből kaptam: „*Ne mondd, hogy fiatal vagy, hanem menj, ahova csak küldelek, és hirdesd, amit csak parancsolok!*” (Jer 1,7) Majd az egyetemi felvételi előtt még egy csokor igei bátorítást kaptam. Így egyetlen helyre, a budapesti Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karára, teológus-lelkész szakára jelentkeztem. Az egyetemi évek alatt sokat formálódtam. A missziói szemlélet fontossá vált számomra. Magam is a misszió által kerültem közel az Úrhoz. Szeretnék én is eszköz lenni, hogy mások is az Úrhoz találjanak.

A teológia utolsó évében a 2019-es kollégiumi tüzeset után pár héttel kerültem a Pátyi Református Egyházközségbe gyakornok lelkészhallgatóként, Vizi István és Vizi Istvánné Anikó mentorsága alá. Szeretettel gondolok innen is a Vizi családra és a pátyi testvérekre, akiktől tudáson és szereteten túl a szép palástomat is kaptam.

A teológián ismertem meg férjemet, Krisztován Mártont. Sok beszélgetés után felismertük, hogy összetartozunk, az Úr összekötötte életünket. 2021. augusztusában házasodtunk össze, ahol édesapám sajnos már nem tudott velünk ünnepelni, mert 2020. tavaszán elhunyt. Isten vigasztalását tapasztaltuk a családommal a nehéz hónapokban.

Jelenleg a Budapest-Kőbányai Református Egyházközségben exmisszus (kiküldött) lelkészhallgatóként szolgálom, főleg iskolai- és óvodai hittanórákon.

A Fasori gyülekezetbe szolgálatra Édes Gábor hívott, az egyik ifjúsági istentiszteletre vendégigehirdetőként. De közben már a többi lelkész szívében is megfogalmazódott, hogy szeretettel várnának bennünket szolgálatra. Az első találkozásom a gyülekezettel elsőéves, teológus koromból való. Itt tettük le a fogadalmat. Akkor jártam itt először. Majd egy-két év múlva a Jávor-Tolnay házaspár gyermekeire vigyáztam egy ifitábor ideje alatt, amíg ők lelki alkalmakat tartottak. Egy jó ideig maradtam is a gyerekvigyázójuk a teológia alatt. De vannak páran a fiatalok között, akikkel a Soli Deo Gloria Református Diákmozgalomból vagy máshonnan ismertük egymást. **Öröm volt ismerős arcokat látni, amikor úgy alakult, hogy meghívtak a gyülekezetbe.**

Mártonnal sokat imádkoztunk, gondolkodtunk, hogy felismerjük Isten vezetését azzal kapcsolatban, hogy a Fasori gyülekezetben kezdjük-e el a közös szolgálatot? Isten hívását a gyülekezet vezetésének bizonyosságtétele mellett az ifjúsági istentiszteleti szolgálatra kapott ige erősítette meg bennünk: „*Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be, mert bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én ígémet, és nem tagadtad meg az én nevemet.*” (Jel 3:8) Erre az ígére támaszkodva bíztuk Istenre utunkat. Köszönjük a Testvéreknek a nagy szeretetet, amivel fogadtak bennünket az első találkozások alkalmával és azóta is! Köszönjük, hogy segítik a beilleszkedést! Márton már elkezdte januárban a szolgálatot a fiatalok között, én majd ősszel kapcsolódom be hivatalosan. **Hálásak vagyunk, hogy egy Krisztus-központú, nyitott szívű, józan közösségbe kerültünk, ahol nagyon sokat tanulhatunk a lelkésztársaktól és a gyülekezeti tagoktól egyaránt.** Izgatottan várjuk a közös út elkezdését!

IMA A BÉKÉÉRT

Templomunk adott otthont március 20-án este annak a közös áhítatnak, amelyet az Ukrajnában dúló háború menekülteiért és a békéért tartottunk, s amelyre Kárpátaljáról és Ukrajna más részeiről is érkeztek hívek.

Az alkalmon Balog Zoltán püspök, a Zsinat lelkészi elnöke és Osztie Zoltán, a Budapest-Belvárosi Nagyboldogasszony-templom fő plébánosa szolgált. A magyarul nem beszélők számára tolmács fordított.

A 63. zsoltár alapján Balog Zoltán püspök úgy fogalmazott: ma sokkal inkább át tudjuk élni, mint néhány héttel ezelőtt, mit jelent a pusztába menekülni – utalt Dávid király üldöztetésére. Ami most történik – figyelmeztetett – nem először és nem is utoljára esik meg a történelemben, de ahogyan lesznek háborúk, lesz szabadítás is, újra és újra. Kiemelte: ne csak azoknak a hatalmát lássuk, akik összezavarják, ellehetetlenítik az életünket, akik miatt életek munkája pusztul el, hanem Isten szeretet-hatalmát is, amely nagyobb mindennél. Örömet fejezte ki amiatt, hogy az önkéntesek, karitatív szervezetek ott vannak a határ mindkét oldalán, és ételt, szállást és egyéb segítséget nyújtanak. Felidézte Zán Fábián Sándor kárpátaljai püspök néhány nappal korábbi szavait, aki azt mondta: „azok segítenek most a menekülőknek, akiket évtizedeken át el akartak üldözni Kárpátaljáról.

Az áhítat zárása előtt a testvérek kis csoportokban imádkoztak

Milyen csodája lenne ennek a borzalmas háborúnak, ha a magyarok segítőkészsége, szeretete szétporlasztaná a gyűlöletet, amit újra és újra mesterségesen keltenek.” Osztie Zoltán, a Budapest-Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia-templom plébánosa prédikációjában azt hangsúlyozta, „a pusztaságban, az ember végső kétségbeesésében közel van Isten, és ebben a pusztaságban, a bajban mutatkozik meg a valódi szolidaritás.”

Osztie Zoltán katolikus plébános, Somogyi Péter elnök-lelkipásztor, Balog Zoltán püspök az alkalmon

JOBBA ADNI!

Orosz-ukrán konfliktus árnyékában

A szomszédunkban kirobbant orosz-ukrán háború hallatán egy emberként mozdult meg az ország: a kormány, karitatív- és egyházi szervezetek határon innen és túl, köztük a Református Egyház, és a Református Szeretetszolgálat annak érdekében, hogy segítsen a harcok elől menekülő kárpátaljai magyar és ukrán családoknak.

Gyülekezetünk is bekapcsolódott az adománygyűjtésbe, **Diakóniai Szolgálatunk felhívására sokan hoztak élelmiszert, higiéniai, tisztálkodási eszközöket, plédeket, takarókat.** Az iskolánkba és óvodánkba járó gyermekek szülei is hoztak be adományokat, több kisbusznyi gyűlt össze, amelyeket a Református Szeretetszolgálat raktáraiba szállítottunk. Gyülekezetünk továbbra is a Református Szeretetszolgálat karitatív szolgálatán keresztül vesz részt az Ukrajnából érkező menekültek megsegítésében. Az imádságon, adománygyűjtésen, szállás-felajánlás, önkéntes munkán kívül pénzadományokkal is támogathatjuk a hazájukat elhagyni kényszerülő családokat. A Református Szeretetszolgálat honlapján, www.jobbadni.hu/ukrajna oldalán minden szükséges információt megtalálunk, de egyházközségünk

számlaszámára is utalhatunk pénzt, megjelölve, hogy ezt az ukrainai menekültek megsegítésére szánjuk. Alábbiakban gyülekezeti testvérünk, Halász Ágnes beszámolóját olvashatjuk arról, hogyan és miként kapcsolódott be a szeretetszolgálat tevékenységébe.

Nemzeti összefogás kicsiben

„És amint szeretnétek, hogy az emberek veletek bánjanak, ti is úgy bánjatok velük!” (Lk 6,31)

Mikor megtudtam, hogy kitört az orosz-ukrán háború, teljesen kétségbe estem. Az egész hétvégét hírolvasással, félelemben töltöttem. Egyszer jött egy üzenet barátnőmtől, korábbi ifis társamtól, hogy férje, aki a Református Szeretetszolgálatnál dolgozik, naponta többször ingázik Kárpátaljára, segélyszállítmányt visz az ottani magyaroknak. Barátnőm munka mellett, négy gyermekkel otthon, egyedül viszi a napi feladatokat, folyamatosan imádkozva, hogy férje épen, egészségesen térjen haza.

Megtudtam, hogy a szeretetszolgálat munkatársai minden erejüket latba vetve segítenek, a fiúk folyamatosan szállítják az adományokat át a határon, a lányok a raktárban szortírozzák a csomagokat, s az anyák- asszonyok, férjüket nélkülözve élik mindennapjaikat, merthogy folyamatosan úton vannak a segélyszállítmányokkal.

Elkezdtem imádkozni a Református Szeretetszolgálat munkatársaiért, családjaikért. Egyik este elég későn írt a barátnőm, hogy férje még mindig nem ért haza, bátorságot mérítve felhívtam a férjét: „Mondd, nem tudunk nektek valahogy segíteni?

A Református Szeretetszolgálaton keresztül segítenek gyülekezetünk tagjai a menekülteknek, de vannak, akik Kárpátalján és a magyar-ukrán határnál tevékenykednek most is. Következő számunkban beszámolunk szolgálatokról

De, gyertek ki a raktárba! Harsányi K. u. 83” – volt a válasz.

Így kerültem férjemmel együtt egyik délután a Református Szeretetszolgálat raktárába, ahol az adományok gyűjtése, elosztása zajlik. Belépve a hangárba, rengeteg ismerős arccal találkoztam, szorgos kezekkel, és azt láttam, hogy akad munka rendesen. Eligazítás nem volt, mivel a 2-3 „zöldkabátoson”, azaz a szervezet hivatalos alkalmazottain kívül mindenki önkéntesként tevékenykedett. Ha egy ideig nézelődött az ember, rájött a csízióra. Este 6 óráig elég sokan voltunk, gyerekek is, akik szintén szorgoskodtak. Később csökkent a létszám, s éppen készítettük

elő a másnapi adománydobozokat, amikor befutott egy nagy rendőrségi autó tele adománnyal a Nyugati pályaudvarról. Aki nem tudott cipekedni, az is talált munkát, üres dobozokat ragasztott össze, hogy beletehessük az adományokat, fajtánként, mindent megszámlolva, lemérve, s mindent felvezettünk az adománylevélre. Míg ott voltunk, az alatt három furgon is elindult Kárpátaljára. Ha kicsit elfáradtam, körbementem a raktárban, és rájöttem: bokáig ér a göngyöleg. Bőven van mit tenni: össze lehet szedni a szemetet, a tönkrement, már használhatatlan dobozokat össze lehet hajtogatni, s az adományok zacskóit is össze kell gyűjteni. Közben, folyamatosan érkeztek a személyautók, egy-egy szatyorral, dobozzal, nagyobb autók iskolákból, egymás után vettük

A Julianna Iskolába és a Csipkebokor óvodába is érkeztek gyermekek

Összesen hét menekült gyermeket fogadott be eddig Kárpátaljáról és Ukrajnából iskolánk és óvodánk – mondta a Fasori Harangszónak Szűcsné Tihanyi Gyöngyi, a Julianna Református Iskola igazgatója. Az intézménybe felvett gyermekek többsége protestáns keresztény szellemiségű közösségekből érkezett, magyar ajkúak, de vannak köztük ukránok is, akiknek a beilleszkedését orosz és ukrán nyelven is beszélő tanáraik és osztálytársaik segítik. „Csodálatos látni azt az összefogást, ahogyan ezeket a menekült családokat körbeveszik osztálytársaik és azok családjai, nagyon hálásak vagyunk értük!” – fogalmazott az intézményvezető. Az első naptól kezdve folyamatosan érkeznek a célzottan kért adományok, a Juliannás gyermekek szülei minden módon igyekeznek támogatni őket, megvásárolják számukra a szükséges holmikat, s amiben tudnak, segítenek. A kárpátaljai menekültek között vannak, akik két szatyorral érkeztek, minden holmijukat hátra hagyták, de van két ukrán család, amely a Kijevi-járáshoz tartozó porig rombolt Irpiny városából jött. Nekik már egyáltalán nincs hova visszamenniük. „Igyekszünk nagyon szeretni ezeket a családokat, befogadni, munkát és szállást találni számukra, minden szükséges lelki és anyagi támogatást megadni nekik!” – fogalmazott Szűcsné Tihanyi Gyöngyi.

át, s szortíroztuk. **Az összefogás, a hangulat leírhatatlan volt, mindenki – akárcsak egy összeszokott zenekarban- tette a dolgát. A gyerekek számolták a csokikat, Dörmi-szeleteket, szívószálas üdítőket, ám eszükbe sem jutott kibontani, megkóstolni, a segítők sem nyúltak semmihez, még egy ásványvizet sem**

Az ukrán-magyar határhoz megérkeztek az adományok

Imádság nyomán csodák

Az alábbi levelet gyülekezetünk egyik szolgálói csoportja, az „Eltökélt szívű nők” egyik tagja írta.

„Hála. Múlt héten megosztottuk veletek, hogy egy kárpátaljai menekült anyukának és kislányának keresünk szállást. A történet két hete ott kezdődött, hogy egy barátnőm megkérdezett, tudnék-e segíteni, mert egy bőrönddel jöttek el Kárpátaljáról, és nincs hova menniük. Éppen akkor beszéltem egy barátnőmmel más dologgal kapcsolatban. Kértem, hogy imádkozzon ezért, ő pedig felajánlotta, hogy máris mehetnek hozzá, és addig maradhatnak nála, amíg hosszabb távra szállást nem találnak. Ez volt az első csoda, hogy ő így befogadta őket. Szerdán azután elkísértem őket a faszori gyülekezetünk által fenntartott Julianna Református Általános Iskolába, ahol nemcsak hogy rögtön felvették a kislányt, hanem azonnal szeretett lelki közösségbe is kerülhetett, új otthonra található. Mindezzel egy időben az édesanyának egy dajka állást is felajánlottak a gyülekezet óvodájában. Nem akartuk elhinni. Közben imádkoztunk tovább a hosszútávú lakhatás kérdéséért. A hétvégén pedig megtörtént a harmadik csoda. Üzenetet kaptam. Egy „eltökélt szívű nő” – közületek – azt írta, hogy látta a posztunkat és azt érezte, hogy ez neki szól. Szeretné nekik hosszútávra felajánlani a VII. kerületi lakását, ami ráadásul közel is van az iskolához. Isten számára nincs lehetetlen, egy hét alatt éltük át ezeket a csodákat, amiért nem lehetünk eléggé hálásak. Istené a dicsőség és a hálaadás, hogy meghallgat minden imát és indítja az övéit cselekvő hitre!”

Szeretettel: Bea

bontottunk ki. A raktár este 8 órakor zárt be, de természetesen a feladat nem fogyott el, ezért még maradtunk. Amikor kezdtünk elájulni az éhségtől, valaki hozott paprikás krumplit. A nap végén porosan, piszkosan, nagyon fáradtan, de békességgel jöttünk el.

Tapasztalatainkat és azt, hogy milyen segítségi lehetőségek vannak a Református Szeretetszolgálatnál és más karitatív szervezeteknél, továbbadtam másoknak. Többeknek írtam,

több csoportban beszámoltam élményeimről. Istennek hála, sok kedves ismerősöm ment segíteni pályaudvarra, adott szállást vagy vállalt fuvar reptérre, vagy vasútállomásra önzetlenül.

Bár csúnya ára van annak, hogy segíthetünk- az ember föl se fogja, hogy háború dúl közvetlen szomszédságunkban - **de nagyon felemelő és megerősítő volt átélni az összefogást.**

Ez a beszámoló szinte nem is képes visszaadni azt a lelki élményt, amit a Szeretetszolgálatnál az önkénteskedés során átélhettünk: azt a szép rendet, kedves arcokat, mosolyokat, amit megtapasztalhattunk, azt az Isteni rendet, békességet, amit mindannyian a szívünkbe kaptunk, s ami végig ott volt közöttünk, míg végeztük a munkánkat.

„Az ajándékozó bővelkedik, és aki mást felüdít, maga is felüdül.” (Péld. 11,25)

Halász Ágnes

Ingajaratban vannak az autók az adomány-raktárak és a rászoruló menekültek között

DIADALMAS HAJÓTÖRÉS – ISTENTŐL RENDELT FELADATUNK!

Hitmélyítő hét 2022 február 20-24.

Lehet-e a hívó embernek a viharban, öszszeroppantó erők közepette is békessége? Hogyan reagáljunk, szóljunk, cselekedjünk, amikor az események sodrásába kerülünk, amikor esetleg nem is mi tehetünk arról, hogy veszélybe, életveszélybe kerültünk a körülöttünk élőkkel együtt? Ugye, számtalanszor megéljük, hogy eltervezünk valamit, s a dolgok nem úgy alakulnak, ahogyan azt elgondoltuk? Egész életünk arról szól, hogy a világba ágyazottan, másokkal – láthatóan és láthatatlanul is – összekapcsolódva éljük az életünk. S éppen e kapcsolatokban mutathatjuk meg keresztyénségünket, hitünket, közvetíthetjük a világ felé Isten mentő üzenetét, áraszthatjuk Jézus Krisztus szeretetét állhatatosan, újra-és újra, akkor is, ha nem hallgatnak ránk, mert ez az Istentől rendelt feladatunk.

De honnan meríthetünk erőt a viharban, a válságban, a szorongató helyzetekben, akkor amikor emberileg minden remény elveszett? – erről szólt Somogyi Péter elnök-lelkipásztorunk februári hitmélyítő igehirdetés-sorozata Pál apostolnak az Apostolok Cselekedetében megírt 3000 kilométeres ókori hajóújáról (ApCsel 27, 1-44). A történet ismert: Pál apostolt fogolyként viszik Júdeából Itáliába, hajójuk a kedvezőtlen időjárás miatt viharba kerül, sok napon át sötétségben hánykolódik a tengeren, s bár Pál többször figyelmezteti a hajó vezetését, mi lenne a helyes, de nem hallgatnak rá. **Pál apostolon keresztül mégis felragyog Isten szeretete**, mert nem hallgat, nem vádaskodik, hogy „én megmondtam”, hanem **mindig hűségesen az Úr üzenetét adja tovább**. Összesen 276-an

utaznak a hajón, közülük mindössze hároman Krisztus hívők. Ők három azonban biztosak abban, hogy minden úgy lesz, ahogyan Isten megmondta. Ez az

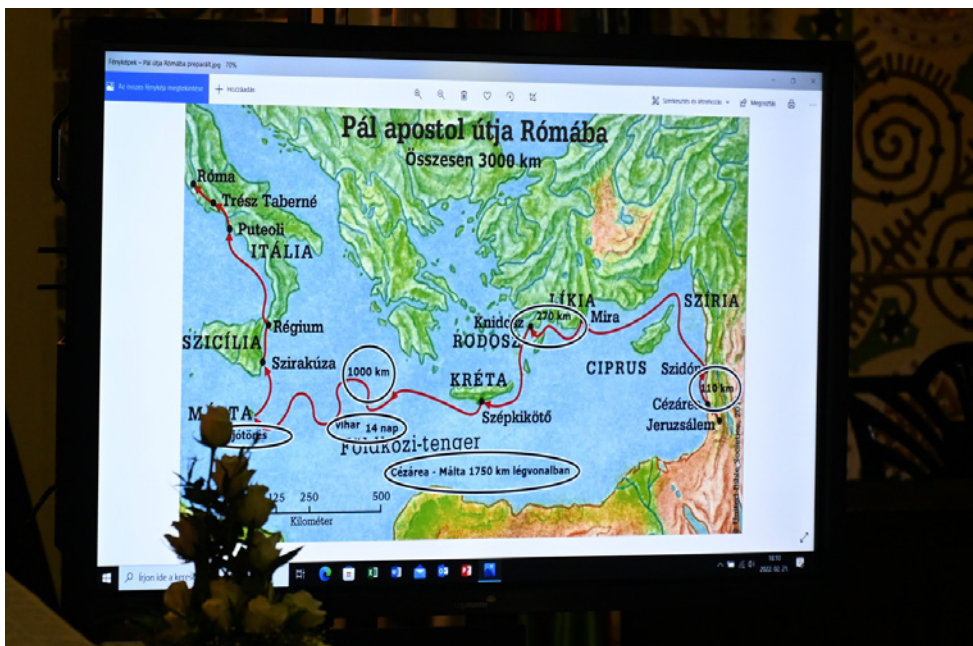
*Somogyi Péter elnök-lelkipásztor:
Mindig hűségesen az ÚR üzenetét
adjuk tovább!*

a példa, amelyet mindannyiunknak követnünk kell! Istentől elkérni az üzenetet, s azt hűségesen, állhatatosan, bátran, újra és újra továbbadni a körülöttünk élőknek! A napokban olvastam Kálvin János egyik igehirdetését, amelyben úgy fogalmaz: „**a keresztyének olyanok, mint három szem búza a pelyva hatalmas halma alatt.**” Ilyen elenyészően kevesek vagyunk a világ szemében. De az Úrral, Vele való közösségben győzedelmeskedhetünk! Ezt a csodálatos üzenetet hallhattuk a hitmélyítő héten, mondhatni mennyei erővel, amely mindannyiunkat bátorított. Hallgassuk meg újra honlapunkon az Igehirdetés-sorozatok menüpont alatt, s a Hivatalban írásos formában is hozzáférhető, nyomtatott alakban jelent meg a Fasori Missziós Füzetek sorozatban. Alábbiakban Somogyi Péter elnök-lelkipásztorunk igehirdetés-sorozatának főbb gondolatait adjuk közre!

Hajóra téve, mégis szabadon

A Keresztyén ember élete hasonlíthat egy hajóúthoz. Vajon a hívő ember is sodródhat, kisodródhat? Bizony, ahogy a konkrét történeti leírás is mutatja, ez megtörténhet. Azonban lelki értelemben is fontos figyelmeztetés áll a Bibliában előttünk: **„ezért tehát még jobban kell figyelnünk a hallottakra, hogy valamiképpen el ne sodródjunk.”** (Zsid 2,1) Pál apostol írja Timóteusnak: „Tartsd meg a hitet és a jó lelkiismeretet, amelyet egyesek elvetettek és ezért a hit dolgában hajótörést szenvedtek.” (1 Tim 1,19) Júdeából Itáliába, Caesareából Rómába igyekeztek közel 3000 kilométeres hajóúton. Keresztyén emberként áldott missziói utak után fogolyként utazik az apostol. Izgalmas és pontos felfedezés, hogy az emberi elhatározások beleütköznek a természeti törvényekbe, hatásokba, vagyis nem az ember döntései irányítják pusztán az életét, az útjait. Az ember

és az emberiség szeretne haladni a maga feje szerinti hajóúton. De ez nem ilyen egyszerű képlet. Ott áll a természet és legfőképpen maga a természetet Teremtő ÚR, az örökkévaló, Mindenható Isten. Ki tudja ezt igazán? Azok, akiknek kijelentette magát az ÚR. Pál és társai részeseek abban, ami történik, de nem foglyai ennek, mert az ő életük Istené. Ők hajóra téve is szabadok. És ez a mi sorsunk is. Ha jönnek is sodró vagy lassító tényezők, nem ezek urálnak minket. Ha rendelkeznek is felőlünk, határoznak is rólunk mások, **minket alapvetően és végeredményében a mi Urunk, Jézus Krisztus határoz meg.** Ennek tudatában és bizonyosságában élünk szabad életet akkor is, ha mások bilincset tesznek ránk, ha korlátoznak is minket. **Lehetünk kisebbségben, mégsem vagyunk a vesztes oldalon, mert a győztes Jézus Krisztus a mi Urunk.** Az apostol bizonyossága a miénk, az igazi önazonosságunk az, hogy mi is tudjuk és valljuk: „akié vagyok és akinek szolgállok.”

Az emberi élet is hajóút: Ha jönnek is sodró vagy lassító tényezők, nem ezek urálnak minket.

(ApCsel 27, 23. vers.) **Ő az ÚR!** Uralma alatt nincs mitől tartanunk, nem sodorhat el semmi.

Hajóra téve, felelős szolgálatban

Ez a hajóút világosan tükrözi, hogy nem vagyunk függetlenek azoktól, akik körül vesznek bennünket, a természeti körülményektől sem, de mégsem vagyunk foglyai mindennek, mert mi igazán az Úr Jézus Krisztus foglyai vagyunk, ahogyan Pál is az volt, és így is vallott önmagáról. „Pál, Jézus Krisztus foglya.” (Filem 1,1)

Szabadságunk nem függetlenség, hanem igazi, eredeti függőség Istentől. El kell ismernünk ezt, meg kell élni, meg kell vallani! Miközben sodró erők hatnak ránk, tudjuk, hogy Ki irányítja az életünket, a sorsunkat, a velünk lévő sorsát is. Fontos ezt tudatosítani, különösen is nehéz időkben. Azt tartották a rómaiak, hogy szeptember közepe után már veszélyes a hajózás, november 11-ike után pedig már öngyilkosság. Ezek után elgondolkodtató, hogy miért hajóztak tovább ezek az emberek? Vajon, milyen sodrásban voltak ők? Mi vezette őket? Miért nem tudtak megállni? Miért nem számoltak a veszéllyel? **A szövegösszefüggés arra mutat, hogy a saját elhatározása szerint élő ember nagyon nehezen veszi komolyan az idők jeleit.** Nem veszik észre sokan, milyen áramlatok jelennek meg szellemileg, milyen vészterhes korszak bontakozik ki körülöttünk. Ez van körülöttünk, de mi van velünk, mi van bennünk? Mi is itt vagyunk a hajón. Nem vagyunk kívül a világunkon. Mi történt a hajóúton? Egy fogoly megszólal. **Elhangzik Pál lélekmentő figyelmeztetése. Egy felelőségteljes ember üzenete a környezetének.** Ez az elbeszélő rész mély tanítást hordoz: Így kell annak élni, viselkedni, figyelmeztetni, szólni, aki Jézus Krisztust követi. **Figyelmeztetni kell azokat, akik nem érzékelik a veszélyt.**

Ez a felelős szolgálata Isten emberének. Jó látni, hogy Pál felismeri ezt, és nem hallgat. Nekünk is végig kell gondolnunk, hogy miért is vagyunk ott, ahol vagyunk? Mi a mi felelősségünk és feladatunk? Só és világosság vagyunk Jézus szavai szerint. Nem hallgathatjuk el, amikor látjuk, hogy veszélybe sodródunk közösen. Pálra nem hallgatnak, s a keresztyénekre sem hallgatnak gyakran. **Mégis, nekünk egyedül arra van szükségünk, hogy Isten kijelentését ismerjük, mert Isten tesz igazán bölcsé bennünket.** Nem aszerint kell megnyilvánulnunk, amit tőlünk vár a világ, hanem aszerint, amit vár tőlünk az Urunk, amire valóban szüksége van ennek a veszedelembé esett világnak. Akkor is mondanunk kell, ha nem akarják hallani, ha nem hallgatnak ránk.

Hajóra téve, reményteli kilátásban

Közvetlen életveszélybe sodródna mindnyájan a hajón, de nem pusztán a szélvihar miatt, hanem az önfejtésük miatt. Lecsapott az Eurakvilónak nevezett szélvihar, „az magával ragadta a hajót.” Beszédes jelenet ez, a természeti erők felülkerekednek az emberi szándékokon. S a pótcelekvések, az óvintézkedések csak elnapolják a katasztrófát. Így működik az emberek világa ma is. Nem tudunk mit kezdeni azzal, ami úrrá lesz rajtunk, miközben azt véljük, valljuk, hogy urai vagyunk a helyzetnek. Be kell látni, el kell ismerni, át kell élni, hogy nem mi vagyunk az urai a világnak. A hajón utazókat mind hánytá, vetette a vihar. Osztozunk azoknak a sorsában, akikkel egy hajóban vagyunk. **Felelősek vagyunk azért, hogy figyelmeztessük őket.** A hívők is eljuthatnak oda, hogy a teljes sötétségben végül elvesztett megmenekülésük minden reménye. A hívő emberek is eljuthatnak ide, hiszen emberi lehetőségeik végére értek. **De Pál ebben a helyzetben is imádkozik, hogy az ÚR adjon útmutatást.** „ma éjjel élm állt annak az Istennek az

Testvérek a hitmélyítő héten

angyala, akié vagyok, és akinek szolgálok. Ez azt mondta: Ne félj Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón. Ezért bizakodjatok férfiak! Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta. Egy szigetre kell kivetődnnünk.” **Isten a legsötétebb helyzetben is gyűjt világosságot, sőt, Ő maga a világosság Atyja.** (Jn1,17) Számíthatunk az Ő világosságára akkor is, amikor fizikai világosság már nincs, amikor kétségbeejtő sötétség vesz körül. Kilátástalan helyzetben folyamodjunk az Úrhoz. Ő maga bátorít: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.” (Zsolt 50,15.) S Pál nem feszülten, nem felindulásból a maga feje szerint olvas be a hajó vezetésének, ahogyan erre hajlamosak vagyunk. Nem azt mondja: Ugye, megmondtam. Örültség ez az egész. Mi lesz most velünk miattatok? Pál csak akkor szól, amikor bizonyosságra jut, és békesség és reménység van a szívében, hittel és szeretettel együtt. Felragyog a világosság ebben a sötét helyzetben Isten emberén keresztül. Miért és hogyan? Azért, mert megszólal az ÚR, mert kijelenti akarátát. Pál tudja, kié az élete, tudja, hogy kinek szolgál és megérti az anyagi üzenetet, amit Isten küldött tolmácsol neki. Így használja fel az ÚR az övéit ennek a bűnbe ve-

szett világnak a megmentésében. Reményteli kilátásban áll meg ebben a kilátástalan helyzetben Isten embere. Miért szól? Mert hisz. „Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta.” Te hiszel-e neki így? Szükség van rád!

Hajóra téve, lenyűgöző békeségben

Egyértelműen látjuk, hogy ebben a két héten át tartó kiszolgáltatottságban, ebben a tehetetlen sodródásban egyetlen reménység az, amit Pál apostol közvetít. S egyszer csak a hajósok arra lettek figyelmesek, valamilyen szárazföld közelébe kerültek. Az azonban megint nagyon emberi, nagyon jellemző, hogy nem abban hisznek, amit Pál közvetít nekik, hanem a maguk feje szerint menekülni próbálnak, egyedül. Mert igazán mi számít? Az én életem. Az a fontos, hogy én megússzam, hogy én megmeneküljek. Hogy mi lesz a többiekkel? Az az ő dolguk. Isten teljesen másként mutatja be a szándékát itt, és a teljes Írásban. **Pál ezt hallja: „Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón. Ezért bizakodjatok, férfiak.” Micsoda üzenet ez!** Isten ajándékai ezek az emberek minden gyarlóságuk, hitetlenségük, önféjtségük ellenére is. Pál nem úgy éli meg, mint Jónás, aki haragszik. Ő komolyan veszi ezt a döntést, Isten mentő döntését ezek felől az emberek felől, ez határozza meg a cselekedeteit. Pál azzal együtt, s annak ellenére, hogy elutasításban volt része, újra szól és figyelmeztet. „Ha ezek nem maradnak a hajón, akkor ti sem menekülhettek meg.” A hajósok egyéni menekülési kísérlete veszélyeztet mindenkit. **Mert nem a mentőcsónak a mentő eszköz, hanem az, amit Isten készít el.** Ki kell ezt mondani, meg kell ezt vallani, figyelmeztetni

kell újra és újra állhatatosan. Milyen jó, Pál nem fáradt ebbe bele. Mi lett volna, ha nem mondja el? **Nekünk sem szabad belefáradni, folyamatosan, következetesen, állhatatosan kell Isten kijelentését közvetíteni!** Miután a figyelemzetést végül komolyan vesznek, nem valamifajta lincselés következik, hanem egy hálaadó étkezés, ahol mindenkinek helye van. A tomboló természeti erők kellős közepén, a sodró áramlatok mellett, az életveszélyes helyzetben Pál hálás szívvel töri meg a kenyeret és eszik. Micsoda békesség ez! Egy ilyen helyzetben megtörni a kenyeret. Amikor Isten kijelenti magát, amikor felragyog a szabadulás útja, akkor békességet kap az ember, ahogyan éppen Pál apostol írja meg: **„Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt, és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni, szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”** (Fil 5, 6-7) Ez a békesség valóban lenyűgöző, felülről való békesség, amely hat másokra is.

Hajóra téve, diadalmas hajótörésben

Milyen különös képe ez a hajóút az emberi életnek. Kitűzünk magunk elé egy célt és nem is gondoljuk át, hogy mennyiféle dolog befolyásolja, mi minden másként alakul, mint azt terveztük vagy szeretnénk. Hogy végül célba érünk-e, ez nem is a mi kezünkben van. Az emberek nagy többsége azonban nem gondolja így, nem is gondolja át. **Ez a történet azt mutatja be, hogy lehet célra tartva élni akkor is, amikor mások, a körülmények sodrásába kerül a keresztyén ember.** A kiszolgáltatottságban sem kiszolgáltatott, a sodrásban sem sodródik ki, az életveszélyben is biztonságban van, a halálfélelem helyén is lehet békessége, amikor emberileg minden remény elveszett is, van reménysége. **Ennek felülről való titka van. A hívő ember a mennybe vetette horgo-**

Pálúr János orgonaművész

nyát és azt sohasem kell elereszteni. Hitünk reményteli, biztos és erős, ott áll mögötte Isten igazsága és mérhetetlen ereje, amit Jézus Krisztusban mutatott meg és Lelke által érvényesít az életünkben. Abban a világban, ahol annyi minden változik, még mi is - van Változhatatlan. Nekünk, keresztyéneknek van egy erős és biztos pontunk. **Igazi határhelyzetekben tükröződik, hogy valóban Jézus Krisztuséi vagyunk, hogy bennünk az Ő hatalma jelenik meg. Ez az igazi bizonyásgtétel.** Ha meg erősödünk a kijelentett igazságban, akkor nem fogunk ide-oda hányódni, sodródni. De ehhez komolyan kell vennünk azt, amit hallottunk, és magunkat is ehhez kell tartanunk még jobban és még inkább. Jó látni, hogy Pál élete ezt tükrözi ezen a hajóúton. Ő nem ragaszkodik máshoz, nem kapaszkodik másba, mint Isten kijelentett akarataiba. Ez határozza meg őt, gondolkodását, szavait, cselekedeteit. 273 ember előtt vállalja és vallja hitét, abszolút kisebbségben. Neked és nekem is ez a küldetésem. Minden úgy történt, ahogyan Isten Pálnak kijelentette. Minden úgy történik és minden úgy fog történni, ahogyan Ő kijelentette. Ez a mi bizonyosságunk minden viharban. Ez az engedelmes, kösziklára épített, viharokat kiálló, és abban másokat is megmentő élet útja. Erre hívott mindnyájunkat ezen a héten. Gyere hajózz így, és nem kell elsodródnod, partot érsz!

Szerkesztette: Cseke Hajnalka

HOVÁ SODRÓDTÁL?

A kérdést magamnak tettem fel, amikor február utolsó napjaiban olyan dolgok történtek velem, amelyekre mostanig, életem nyolcvanadik évéig nem volt példa.

A kérdésfeltevés sem véletlen, mert kapcsolódik a február 20-25 között megtartott hitmélyítő hét témájához. A Harangszó szerkesztőségében jóval korábban megállapodtunk, hogy a hitmélyítő hétről szóló írást elvállalom, szándékom szerint ott leszek a templomban az eseménysor minden napján, így szeretem, így oldottam meg a feladatot máskor is. Hacsak közbe nem jön valami. Közbe jött.

E sorokat március elsején írom. Két napja szorongat egy készítés, fel kell tárnom, közre kell adnom, én magam hogyan kerültem a SODRÁSBA. Rájöttem, hogy nem az elmúlt héten, nem az elmúlt hónapokban, nem tavaly nyár óta tart, hanem legalább két éve. Ott kell kezdenem.

FOGSÁG. Maradj otthon! Mindnyájan átéltük a teljes bezártság heteit 2020 tavaszán. Szörnyű volt, mert hiányzott a család, a templomi közösség, a lakáson kívüli napi tevékenység, a napfény, a levegő. Néhány nap után számba vettem, ha csak a hiányokat sorolom, ha azon bánkodom, még nehezebb lesz elviselni. Tenni kell valamit. Kinti dolgom, kötelezettségem koromnál fogva nem volt, vejem bevásárolt nekünk, sőt leginkább minket óvtak, vigyázzunk, meg ne fertőzödjünk. Fegyelmezett állampolgárként száz százalékig betartottam a szabályt, az otthonunkat próbáltam teljes léletté tenni: rendszeres testmozgás, szobakerkpár, lakás-séták beiktatása az egyéb otthoni tevékenységek mellett szigorú rendben. Még büszke is voltam rá, hogy a közösségi oldalon ismerőseimmel megosztottam, hogy telnek napjaim. Szellemekben pedig hasznot hozott a fogság: Az előző évben írogatott kisregényem (*Aranyos kalicka*)

kikerekedett, megkapta a közlésre alkalmas végleges formát, a nyár elején enyhült a járvány, a kis könyv megjelent. Gondolom, nem vagyok egyedül, akinek a világjárvány óta teljesen megváltozott az életrendje. A kis szobai léttér kijött velem a szabadba, minden korábbinál egészségesebb életmódot folytattam sok pozitív hatással. Már felejteni tudtam a fogságot, a fenyegető veszélyeket, s úgy mentem a sodrásban, mintha önszántamból szálltam volna hajóra. Valahogy előre haladtam, SZÉPKIKÖTŐM is volt: csodás könyvbemutató Szárszón és szeptemberben a Juliannában. Reménykedéssel fogadtam a vírus következő hullámain, egyszer talán ennek is vége lesz, és ha Isten úgy dönt, megvéd, vagy ha így fog elszóliani: Legyen az Ő szent akarata szerint! Ebben békességem volt.

Vitorlák dagadtak, a haladás meglepően gyors. Én irányítom, jól döntök? 2021 tavasza, nyara. Most időben lejutottunk a nyaralóba, sok a tennivaló, hajrá, meg kell csinálni. Az egészségesebb életmód jótékony hatásai elbizakodottá tettek. Feleségem figyelmeztetésére nem hallgattam. Ha éppen nincs segítség a közelben, emelem én a cementes zsákot! Két hónap múlva előjöttek a lágysérv tünetei. Ismerőseim biztattak: nem nagy ügy, férfiaknál idővel elöjön, könnyű műtét, vicceltek: „A portás csinálja.” Elindult a vizsgálat, a műtét napja is megvolt, csak hat hetet kellett kivárni. Életmódot nem váltottam, maradt a napi mozgás- és sétaprogramom, a sérvkötő használata segített. A szellemi tevékenység is haladt, mert szépen gyűltek a novellák a covid két évéből.

Felpörögtek az események. Az utolsó vér-vizsgálatok alapján kockázatosnak ítéltetett, ezért elmaradt a műtétem. Speciális, hosszú időt igénylő vizsgálatok következtek az újabb covid-hullámmal nehezítve. A vérképi rendellenesség mögött sötét árnyak is lehetségesek.

„Uram, ha szólítasz, megyek! Egészen Rád bízom magam.” Maradt a várakozás. Csak imádkozni tudtam, a hajóm sodródik, irányíthatatlan. Majd az első pozitívum: az általános állapotom és a munkakedvem jó, elkészült a novelláskötet kézírata, februárra kiadható lesz. Átfut rajtam a gondolat: „Ha mégis elmenni kell, marad utánam Isten-hívő írás, a covidos két év történetei.” December végén jött a jó hír: speciális előkészülettel műthető vagyok, nincs klinikai vérzékenységem. De tombol a vírus, teljesen leálltak a műtétek, tavasszal lehet folytatás.

Végül vázlatosan: Február 15-én megjelent a novelláskötet, készülök a hitmélyítőre, időpont nélkül, de mégis van műtét lehetőség, sőt kettős műtetre egy időben. Elkezdődik a hitmélyítő, a SODRÓDÁS nagy igesorozata. **Vasárnap és hétfőn ujjongó, emelkedett lélekkel vagyok jelen a templomban: „Rólam szól, nekem szól.”** Filmszakadás. Keddre behívnak a kórházba, újabb vizsgálatok, életemben először vagyok kórházi kezelésen, súlyos betegek között, van kikért imádkozni, egy nap kényszerű várakozás teljesen felkészített állapotban, csütörtökön déltájban műtőbe visznek, az intenzív

osztályon ébredek fel pénteken reggel. Hála Istennek és a gondos orvosi kezelésnek, mert szombaton reggel már haza is engedtek – otthon jobban gyógyul az ember. Asszonyom, drága, hetek óta csak velem foglalkozik, már féltem őt, nehogy ő legyen beteg a sok munkától.

Vasárnap, február 27-én úrvacsorás istentisztelet. Asszonyom a templomba megy, ő viszi a jó hírt a testvéreknek az otthon lábadozóról. Én a fotelben ülve tapadok a képernyőre. „De nagy kincs, hogy élőben láthatom!” Az úrvacsora szertartásrendjében én is felállok, rekedt hangom az üres szobában alig hallatszik, az odakészített kenyérkét megtöröm, töltöm a picinyke pohárba a bort, egész testem reszket, sírás fojtogat. **„Köszönöm, Jézusom, hogy kimentettél a SODRÁSBÓL, Hozzád és testvéreimhez hazaérkeztem.”**

Széplaki György – 2022. március 1.

A fenti cikkben említett novelláskötet Szpész új világ címmel jelent meg a Hungarovox kiadónál. A gyülekezetben is kapható lesz, később bővebben írunk róla. (a Szerk.)

SZÁLL AZ ÉNEK

Hosszú idő után egységes, új énekeskönyvünk van. Jó látni benne a megőrzés/megújítás nemes szándékát és használatának praktikus voltát. Bár még saját példányom nincs, a templomban bőséggel található, örömmel használom, s tanulom az újdonságait.

Kisgyermek voltam, amikor az 1948-as énekeskönyv használatba került. Akkor még hosszabb ideig a korábbi kiadást is ott láttam a gyülekezetben.

És akkor kérdezem:

Elgondolkodtat, vajon hányan vagyunk még, akiknek életén átível három énekeskönyvünk? Mit jelent ez nekünk idősebbeknek?

Az emlékeken túl azt a bizonyosságot, hogy hála az Úrnak, mindig száll az ének, a magasztaló ének-imádság Istenünkhöz, s most együtt örvendezünk a fiatalokkal, a legkisebbekkel is, akiknek ez lesz az első énekeskönyvük.

Széplaki György

Az üzenet útja. Simon András grafikája (cikkszám: 1401; a szerző engedélyével)

MINT A VÍZ MELLÉ ÜLTETETT FA...

Férfi csendesnap 2022

Március első szombatján ismét férfi csendesnapot tartottunk „Férfi felelősség” címmel.

A vezérige Jeremiás könyvéből volt, „*Fáradozzatok annak a városnak a jólétén, ahova fogságba vitettek titeket, és imádkoztatok érte az Úrhoz, mert annak a jólététől függ a ti jóléteitek is.*” (Jer. 29,7). A bevezető áhitatot Pataki András Dávid lelkipásztorunk tartotta, majd Dr. Fürjes Zoltán helyettes államtitkár beszélt a „férfi felelősség”-ről. Lelket gazdagító volt hallani, hogy ha hitünk át-meg átszövi életünk minden területét, munkánkat, társadalmi, családi kapcsolatainkat, az Úrtól kérjük el minden helyzetben, hogyan cselekedjünk, megáld bennünket minden mennyei áldással, s be tudjuk tölteni azt a szerepet, amelyet a Mindenható a teremtéskor a férfiakra ruházott. Azon kell fáradoznunk, hogy hazánk, népünk, városunk, családjunk, kisebb-és nagyobb közösségeink békében éljenek. Ahogy Spurgeon mondja: buzgón imádkozzunk otthonunk és tágabb értelemben vett környezetünk számára a béke nagy ajándékáért.

A sok-sok megszólító Igén és személyes életpéldán keresztül, egyértelművé és kézzelfoghatóvá vált, hogy a helytállás, a példaadás, a felelősségvállalás nem elvont fogalmak vagy jól hangzó szlogenek,

Pataki András lelkipásztor bevezető áhitatot tart

hanem – jó esetben – mindegyik egy-egy olyan, a döntéseinket, szavainkat, cselekedeteinket egészen konkrétan meghatározó „alapállapot”, amit napi szinten lehet és kell aprópénzre váltanunk – mondta az egyik férfi testvér, aki részt vett az alkalmon. Kiemelte: jó tudatosítanunk, hogy ebben – életkortól, foglalkozástól, munkahelyi pozíciótól függetlenül is – mindannyiunknak van lehetőségünk és ezzel együtt dolgunk is. „Isten segítségével képviselni és férjként a feleségünk, apaként a gyermekeink, a családban a rokonaink, munkatársként a kollégáink elé élni azt a kegyelemből kapott, de aztán soha el nem veszíthető identitást, ami a megváltottságunkból fakad. Olyannak lenni, „mint a víz mellé ültetett fa, amely a folyóig ereszti gyökereit”.

Alábbiakban a tavalyi „Férfi csendesnapon” bizonyágot tett felsőpakonyi református gyülekezet gondnokával készült interjút adjuk közre.

„Isten hullámhosszán vagyok!”

Fitos Levente bizonyágtétele

Bő egy évvel ezelőtt, tavaly márciusban Fitos Levente, a felsőpakonyi református gyülekezet gondnoka arról beszélt, hogyan

Férfi testvérek a csendesnapon

gyógyította meg őt Isten csodálatos módon a koronavírus fertőzésből. A járvány második hullámában lett beteg, s maguk az orvosok sem nagyon bíztak a felépülésében. Az őt gyógyító főorvos asszony utólag azt mondta neki: „lyukas két forintot nem adott volna az életéért.” Fitos Leventét arról kérdeztük, mit végzett el benne Isten a betegség által, hogyan erősítette meg lelkileg, s milyen tanulságai vannak mindannak, amin keresztül ment.

– *Bár az orvosok minden tőlük telhető megtettek Önért, mégis kritikus állapotba került.*

Fitos Levente

Egy év távlatából hogyan emlékszik erre?

– Én is csak most kezdem igazán megérteni, mekkora csoda, hogy élek. Hatvannyolc napot töltöttem kórházban, ebből tizennyolcat lélegeztető gépen. Amikor kivették a torkomból a csövet, körbeállták az ágyamat az orvosok. A Korányi Kórház főorvosasszonya úgy fogalmazott, egy csoda vagyok, mert négy-szer-öt-ször meg kellett volna, hogy haljak. A koronavírus mellett elkaptam két másik fertőzést is, amelyek önmagukban is életveszélyt jelentettek a tüdőre. Sokan izgulnak értem, mert sokan ismernek, a Nemzetközi Repülőtéren dolgozom, a határrendészeti osztályon. Gyülekezetem révén is százak kísérték figyelemmel az állapotomat, s imádkoztak értem. Volt, amikor az orvosok is reménytelennek találták a helyzetemet, s azon a véleményen voltak, el kell, hogy engedjenek. Az ismerősök, barátok, hittestvérek feleségemet hívogatták telefonon, de ő is tudta, hogy csak az ima segít.

Picit jobbra faágakat láttam

– *Hogyan élte meg?*

– Mit sem tudtam róla, mert altattak.

Amikor kezdtek levenni rólam az altatógázt, lassan, fokozatosan tértem magamhoz. Észrevettem, hogy kórházban vagyok. Nehezen fordultam balra, és jobbra, mert nagyon fájt a torkom, akkor még a cső bennem volt. Egyszer aztán, ahogy kinéztem picit jobbra, az ablakon, faágakat láttam. Majd velem szemben hét-nyolc embert, az orvosokat és a nővéreket, akik tapsoltak nekem. „Isten hozta!” – köszöntöttek, s kivették belőlem a csövet.

– *Mit kapott Istentől ezekben a kritikus hetekben?*

– Amikor már visszanyertem a tudatomat, s tisztán kaptam a levegőt, az Isten Lelke hozta elélem az Igéket, amiket anno Biatorbágyon hallottam, meg amiket később is. Visszaemlékeztem arra, amit Cselényi Laci barátom szokott mondani: „**azért érdemes megtanulni az Igéket, mert amikor fizikailag nem tudja az ember kezébe venni a Bibliát, a Lélek eszébe juttatja. Így voltam ezzel én is.** A szívembe vésődött ígéretek sorra jöttek elélem, felidéződtek bennem. Az egyik legerősebben ez: „*Szemeimet a hegyekre emelem, honnan jő az én segítségem? Az én segítségem az Úrtól van, aki teremtette az eget és a földet.*” (Zsolt 121,1-2) Emellett kaptam leveleket, benne szintén igéket és ige-magyarázatokat. Volt egy-két hívő az orvosok és gyógytornászok között, ők hozták be, s fel is olvasták. Érdekes módon nem volt rajtuk aláírás, úgy, hogy nem tudom, kik küldték. De ezekből értettem meg, sokan imádkoznak értem. A felsőpakonyi gyülekezetem is végig imádságban hordozott. Végig érezkeltem az Isten jelenlétét. Mielőtt elaltattak volna, tudtam, bármi van, hazamegyek.

– *Mire tanította meg ez a betegség?*

– Mostanában kezdem feldolgozni, min vezetett Isten keresztül. Tavaly decemberben – amikor egyik barátom édesanyját temettük – döbbsentem rá, hogy én is meghalhattam

Fitos Levente legjobb barátjával, hittestvérével: Györkös Istvánnal

volna, de ahogy **Sipos-Vízaknai** Gergely lelkipásztor barátom fogalmazott, Isten kegyelméből élek. Eltelt egy év, s csak most fogtam fel, mekkora isteni csoda vagyok. Sipos-Vízaknai Gergely azt mondta: „Figyelj ide, barátom, minden egyes évben, ahogy elmúlik, mindig nagyobb és nagyobb csoda leszel a magad számára. Már átlátod, hogy nem kispálya volt, s tíz év múlva, ha Isten éltet és engedi, még tisztábban látod majd, ott is maradhattál volna. Nagyon örülök, hogy hallak, látlak, s itt vagy, mert akkora imaháttér mozdult meg érted itthon, Kárpát-alján, a Felvidéken és Erdélyben, mint amikor Cseri Kálmán bácsi beteg lett.”

– Hogyan élte meg a családját? S azért egy mondat erejéig térjünk vissza arra, hogyan fertőződött meg?

– A kisebbik lányomat különösen megviselte, de a családban mindvégig az ÚR az igéje által tartotta a reményt. Amikor az

orvosok lemondtak rólam, s napokig semmi hírt nem kaptak, a feleségem azt olvasta a napi igében, „egy hajszál sem eshetik le a fejedről.” Innen tudta, hogy nincs baj. Mint említettem, a repülőtéren dolgozom, s ott az első időszakban azt tartották, ne keltsünk pánikot az utasokban, ne viseljük a maszkot. Én magam sem hittem ebben a betegségben, nem érdekelt, bátran végeztem a munkám. Aztán Isten megmutatta: ha nem hiszel benne, tessék, itt van.

Türelem, türelem, alázat és alázat

– Bizonyágtételéből kiderül, régóta hitben jár; s életét az Úrhoz és igéjéhez igyekszik igazítani. Ez a próba, ez a betegség mire tanította meg Önt?

– Több, mint húsz éve, 2001-ben, fiatalon, 27 évesen tértem meg, s kezdődött az új életem. Isten azóta folyamatosan tanít. Azt vettem észre, hogy a felépülésem óta sokkal türelmesebb vagyok nemcsak a munkámban, családi dolgaiban, hanem az egyházi életben is. Azt a bölcsességet kaptam, hogy mindenben szépen, higgadtan döntsek, szóljak és cselekedjek. Ne előbb járjon a szám, hanem hallgassak Isten vezetésére, igéjére. Annyira Isten hullámhosszán vagyok, hogy minden rezdülést, minden külső dolgot értek, mi miért van. A gyülekezetünkben építkezés zajlik, új templomunk van, s hozzá építünk egy gyülekezeti termet. Ezzel egyidőben új tagok kerültek a presbitériumba. Isten megláttatta velem, hogy még nagyobb alázattal, türelemmel legyek mindenki iránt. Ha egy mondatban kellene összefoglalnom, mi az, amire a betegségem által megtanított az ÚR: Türelem, türelem, alázat és alázat Isten és emberek felé. Én, aki korábban egy perc alatt fel tudtam robbanni, az alázat iskolájába járok. Az ÚR megkegyelmezett nekem, mert még terve és célja van velem, s igyekszem az Ő jó

tervébe belesimulni. Napról-napra tisztábban olvasom az Igét, értem és a gyakorlatba is át tudom ültetni. Még a „kis zöngéket” is hallok, mintha új fülkagylót ajándékozott volna nekem az Isten. Most kezdenek beteljesedni életemben azok az ígéretek, amelyeket tíz évvel ezelőtt kaptam. „Nem büntettek ezután, megáldom a csüreidet.” Annyi áldást kapok, nem győzők érte hálát adni. Mikor olvasom, hogy „becses vagy” – megkönnyezem, hisz, arra sem vagyok méltó, hogy a saruját leoldjam a lábáról. El szoktam gondolkozni azon, hogy a porszem emberen, a kisembereken mutatja meg hatalmát és dicsőségét az ÚR.

Hirdetem az ÚR nagy tetteit

– *Mi az, amit mindabból, ami Önnel történt, az emberekkel is megoszt?*

– A hitestvérem pontosan értik és tudják, mi történt. A világi embereknek, ismerőseimnek pedig bátran hirdetem, hogy kegyelmet kaptam. Az Úr a szívemre helyezte, hogy bár-

hol járok, bizonyágot tegyek Róla. Nem „megúsztam” és nem „szerencsém” volt, hanem az Úr kegyelmében és tervében voltam benne. **Megtapasztaltam, hogy nem csak a halál árnyékának a völgyéből, de magából a halálból is vissza tudott hozni engem. Egyedül Ővé legyen ezért a dicsőség! Soli Deo Glória!** Karácsonykor, amikor Jézuskát emlegettek az emberek, s meghallottam, szól-
tam nekik, hogy Ő nem a Jézuska, hanem az ÚR Jézus Krisztus. Istennek szent Fia, a világ Megváltója, akihez mindnyájan jöhetünk, hogy kegyelmet találjunk. Olyan jó, hogy el tudom mondani, ha meghalok, akkor hazamegyek. S ilyenkor a kollégák megállnak, s visszakérdeznak: „Hüha, hogy mondtad?”

Cseke Hajnalka

Fitos Levente édesanyjával, feleségével és kislányaival – Felesége azt olvasta a napi igében, „egy hajszál sem eshetik le a fejről.”

ISTENTISZTELET ALATTI IMAKÖZÖSSÉG

„Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és testvérét, Jánost, és felvitte őket külön egy magas hegyre.” (Mt 17,1). Fel kell menni a hegyre... de miért? – kérdezhetnék mi is, vagy kérdezhettek talán Jézustól a tanítványok is.

Ha nem is hangosan kimondva, csak mintegy magukban morfondírozva. Nem tudjuk, erről nem szól a Szentírás. Mindenesetre a kérdés adott: vajon miért kell felmenni a hegyre, mi várhat ránk odafent a kietlen csúcson? Nincs ott város, nincsenek emberek, akiket meg lehetne szólítani vagy meggyógyítani, esetleg megszabadítani. Talán még növényzet sincs, csak pusztaság, de akkor mégis mi értelme a hosszú és fárasztó útnak – látszólag – a semmibe? Persze, a történetet tovább olvasva és ismerve, rögtön mondhatnánk, hogy micsoda buta kérdés ez? Jézus többször is kiment, félrevonult a világ zajától a pusztába, a „semmi közepébe”, ahol imádkozott. Ilyenkor tapintható közelségbe került a mennyei valóság. Ráadásul a történetben, fent a csúcson a három kiválasztott tanítvány egy olyan egyszeri és megismételhetetlen csodának a részese lett, ami után már nem is az volt a kérdés, hogy „Miért is kellett felmenni a hegyre?”, hanem valósággal az vált kérdéssé, hogy tulajdonképpen hova máshova is lehetne menni? Péter már-már valóságos sátorépítésbe kezdett volna, hogy innen aztán már sehova ne is menjenek, hiszen megérkeztek a mennyei dicsőségbe, Isten általuk is szinte tapintható valóságába.

Fel kell menni a hegyre!

„Miért?” – tette fel nekem is egy testvér még annak idején, amikor pár éve megfogant ben-

nem az a gondolat, hogy istentisztelet alatti imaközösséget szervezzek. Miben jobb, több, vagy csak egyáltalán más, mint a többi imaközösség? Mi egyáltalán ennek az egésznek az értelme, hogy az istentisztelet alatt, amikor a hirdetett igére figyelhetünk, ehelyett elvonulva imádkozunk? A válaszom röviden ennyi volt: nem tudom. Azt nem tudom, hogy miért, csak azt, hogy fel kell menni a hegyre! Azt is csak azért tudom, mert az ÚR indított rá. Nem magamtól találtam ki, és mint ilyenkor szokott lenni „jó tanítványhoz illő módon” inkább a buktatókat láttam: a hosszú, fáradtságos, rögös utat a bizonytalanba, inkább kérdésekkel tele, mint válaszokkal. Voltak persze „jó” kifogásaim is: mégis hogyan lehet egy egész istentiszteletet végigimádkozni, ráadásul úgy, hogy nem a világbékéért, meg a szudáni üldözött keresztyénekért imádkozunk, hanem megpróbálunk amennyire lehet, célirányosan az istentiszteletért, az igehirdetőért és -hallgatókért (is) imádkozni. Egyáltalán milyen a jó imádság? Milyen a jó imádkozó? Annyit tudtam, hogy Spurgeon idejében is rendszeres volt a háttér imaszolgálat az igehirdetések alatt és ennek nagy áldásait tapasztalták meg az akkoriak. Viszont nem volt már senki, akit közülük meg lehetett volna kérdezni, hogy mégis hogyan is kell ennek az útnak nekiindulni. Amit azonban az ÚR egyszer elhatároz, azt semmi sem akadályozhatja meg: keresztül megy tűzön, vízen, ha kell még a betonfalon is át.

Testvéreket adott mellém...

Így adott mellém az ÚR testvéreket, akik gyakorlatilag bármiféle emberi gyözködés

nélkül, lelkesen csatlakoztak. Igyekeztünk imádságban és lelkileg is készülni az első „nagy próbára”. Lelkészeinktől kértünk tanácsot és útmutatást, hogy mégis hogyan fogjunk neki. Mint az újszülött gyermekek, akik még semmit sem tudnak, úgy indultunk neki az első alkalomnak. A Sátán persze, aki mindig annál inkább fáradozik, minél jobban veszélyben látja a saját érdekeit, mindenhol próbált keresztbe tenni. Tisztán emlékszem, hogy az első imaközösség elején már konkrétan az alkalom alatt is próbált minket minél jobban elbizonytalanítani, hogy egyáltalán ki-ki közülünk alkalmas-e egy ilyen szolgálatra. Persze magunktól mind tökéletesen alkalmatlanok vagyunk, ez egy pillanatig se kérdés, de tulajdonképpen ez bármelyik szolgálatra elmondható. Csak az Úr kegyelme az, ami alkalmassá tehet bennünket és nem a bennünk rejlő potenciál, hanem az Ő akarata miatt. Végezetül a nagy tanácstalanságban az egyik testvér szólalt meg: „Most már kezdjünk el végre imádkozni, mert ez a nagy okoskodás sehova se vezet...”. Akkor ott egy csapásra minden elrendeződött, hiszen végül is nem az ÚRnak van szüksége a sok-sok imádságra, hanem nekünk arra, hogy hozzá folyamodjunk.

Ott volt Krisztus közöttünk...

Valami olyasmit tapasztaltam meg, mint a tanítványok a hegyen, amikor felértek: ott volt Krisztus közöttünk. A kezdeti félelmek, kérdések, kétségek mind elszálltak, mintha soha nem is lettek volna. Az idő valósággal röpi, szinte még bele se melegedtünk és máris vége volt az istentiszteletnek. Kezdetben 7-8 fővel szerveztük az első alkalmakat, de nagyon hamar kiderült, hogy ez nagyon sok, 4-5 ember is bőségesen elegendő, nem kell attól félni, hogy kifogyunk a szóból. Egyszer egy úrvacsorás húsvéti istentiszteletet, ami közel két óra hosszát tartott, hárman imádkoztunk végig.

Ilyenkor mintha más dimenzióba kerülne minden, az ÚR dicsőségsével kezdünk és igyekszünk oda is megérkezni. Számomra mindig kegyelmi állapot, ha – sajnos csak viszonylag ritkán – sikerül úgy imádkozni, hogy nem a magam hétköznapi

problémáival vagyok tele, gyorsan ledarálva kéréseimet, hogy aztán rohanhassak tovább az egyik rendkívül sürgős dologtól a másikhoz a mókuserékben, hanem tudok úgy az Isten színe elé járulni imádságban, ahogy Jézus is tanította. Ahol az én problémáim és dolgom helyett a Krisztus nagysága, dicsősége és minden értelmet felülmúló békessége ragyog fel és lesz megtapasztalható. Amikor eltörlődnek a világ gondjai, bajai. Igazából már a kérést se nagyon kell kimondani, hiszen ott az ÚR, aki pontosan tudja, mi van velem, sokszor sokkal jobban is, mint én magam, így már szinte kérni se kell, sokkal inkább jobb az, ha Vele vagyok tele, nem pedig önmagammal: „mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, még mielőtt kérnétek tőle.” (Mt 6,8). Ehhez viszont – nekem legalábbis – időre van szükségem, amikor nem rohanva, pár perc alatt gyorsan imádkozom, hanem nyugodtan odatelepedhetek az ÚR lábaihoz, mint Mária, és csak rá figyelhetek, akár imádságban is. **Az istentisztelet alatti imaközösségben mindig ezt tudom megtapasztalni, hiszen ott alapvetően nem kell rohanni, meg lehet állni a csendben, nyugodtan és odaszánni az időt: egy, másfél, vagy akár még több időt csak imádkozni, imádkozni, imádkozni...**

Isten alkotótársai. Simon András grafikája (cikkszám: 1691; a szerző engedélyével)

Elsőre biztosan furcsának hangzik, körülbelül olyan lehet, mint egy maraton vagy ultramaraton. Meg lehet hallgatni mások élményeit, el lehet képzelni, hogy mégis milyen, de igazából az ember csak akkor tudja meg, hogy milyen is ez a valóságban, ha kipróbálja. Fel kell menni a hegyre! Akkor megtapasztalhatjuk az oda vezető út áldásait és felérve pedig megláthatjuk, amint feltárul az Isten dicsősége. **Egy dolog biztos: nekünk, akik már részt vettünk benne: áldás volt.** Szinte felfoghatatlan feltöltődés és felüdülés, már csak ezért is érdemes volt elindítani ezt a szolgálatot. Mindamellet hiszem, hogy mivel az Úrtól jött az indíttatás, nem hiábavaló az ige hirdetőjére és hallgatóira tekintettel sem. *„Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgókodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.”* (1Kor 15,58)

Isten ajándéka

Végezetül pedig hadd idézzem a nemrég, a diakóniai vasárnap alkalmával a fasori szószékről elhangzó igehirdetés egy részletét, hogy miért is szükséges nekünk mindannyiunknak imádkozunk, mintegy kontextusba helyezve az istentisztelet alatti imádságot is:

„Mielőtt elment az Úr Jézus Krisztus a mennybe, azt ígérte, hogy elküldi a Szent Lelket ebbe a világba és általa majd megértik az Ő mindenkori tanítványai mindazokat a titkokat, amelyeket Ő kijelentett. Nem csak hallani, nem csak olvasni fogják az Ő mindenkori tanítványai ezeket a példabeszédeket, hanem Ő maga a Szentlélek által meg fogja tanítani az Ő mindenkori tanítványainak, hogy ezek a példák mit jelentenek. Testvérek ebből az következik, hogy nem lehet a szentírást ma sem helyesen magyarázni a Szentlélek segítségével nélkül. Akinek nem adatott és nem adattatik a Szentlélek, aki

nem fogadja és nem fogadta be az Úr Jézus Krisztust, az nem képes az önmagukban kijelentett titkokat sem érteni, sem magyarázni. Ezért szükséges is nekünk minden időben a Bibliát, Isten kijelentését, az ígét imádkozva olvasni. Szeretném a Testvéreket emlékeztetni arra, hogy amikor egy-egy istentiszteleten – így most is – az igehirdetés előtt imádkozunk, akkor az nem valamiféle formáság miatt van, hogy mi elmondhasuk, hogy egy istentiszteleten kétszer vagy háromszor is imádkozunk. Amit kérünk a Testvérektől, hogy tudniillik imádkozzának az igehirdetőért mielőtt ide elindulnak, mielőtt egy-egy alkalmon részt vesznek és imádkozzának az igehallgatókért: ez nem valami kegyes elfoglaltságra való buzdítása a Testvéreknek. Isten Jézus által kijelentett titkait, melyek tehát önmagukban igazak, világosak, csak azok érthetik meg, akiknek a lélek adja meg a látást és a megfejtést. Ez pedig, Testvéreim, minden időben Isten ajándéka. Ez a fajta megértés nem értelmi kérdés és nem intelligencia kérdés.”

Várjuk a jelentkezőket

Van rá lehetőség, hogy ne csak kétszer, háromszor imádkozunk a templomban ülve az istentiszteletek alatt, hanem akár egy egész istentiszteletet végigimádkozunk ebben a különleges szolgálatban, hogy ezáltal is áldás legyen az ige hirdetőin és hallgatóin is. Persze nem kiváltva ezzel az igehirdetésen való részvételt, ez soha nem is volt cél, de egy-egy alkalommal beállva a háttérszolgálatba mindannyian részesei lehetünk ennek. Szeretettel várjuk azoknak a Testvéreknek a jelentkezését, akik részt vennének a háttér-imaszolgálat alkalmakon a hivatal@fasor.hu vagy a zokajari@gmail.com e-mail címen. Isten legyen mindannyiunkkal!

Kajári Zoltán

ÚJ ALAPOT, ÚJ ERŐFORRÁST, ÚJ ÉLETET KAPTAM AZ ÚRTÓL!

Fasori fiataljaink közül ezúttal Juhász Villóval, a Baár-Madas Gimnázium tanulóival készített interjút Nagy Réka. Már olvasni is csodálatos, amilyen szeretettel beszél Villő gyülekezeti barátairól, arról, hogy mit kap hétről-hétre ebben a közösségekben Istentől. Álljon itt hitvallásának egy részlete: „Az ifisek a szívem legkedvesebb emberei. Soha, de soha nem gondoltam volna, hogy ennyit fogok kapni egy közösségtől, hogy ilyen teljesen otthon fogok lenni valahol, ennyire szeretve, megbecsülve és megtalálva fogom magam érezni, és hogy valóban minden hetem fénypontja lehet a közöttük eltöltött péntek este.” Villő állandó imatémája, hogy az evangéliumot bármilyen módon képes legyen megosztani másokkal.

Juhász Villó: Mennyire jól tettem, hogy elfogadtam Isten kinyújtott kezét

– *Mesélj magadról, hány éves vagy, hol tanulsz, melyik egyetemre, milyen szakra szeretnél majd menni? Választottál már magadnak hivatást?*

– Tizenhét éves vagyok, a Baár-Madas Református Gimnázium 11. osztályos tanulója. Alapvetően a nyelvek iránt érdeklődöm, olasz és angol fakultációra járok, s iskolán kívül is

nagyon szeretem a nyelvek társaságában tölteni az időmet. Ettől függetlenül még eléggé bizonytalan bennem, hogy merre szeretnék tovább tanulni. Az biztos, hogy valamilyen módon nyelvekkel és emberekkel szeretnék foglalkozni, például a tolmácsolás kifejezetten érdekelt. Úgy érzem, hogy ilyen téren komfortosan mozgok. Természetesen fennáll a külföldi lehetőség is, elképzelhető, hogy gimi után egy évet kint töltök majd valahol, meglátjuk, merre vezet Isten.

– *Hány éves korodban kerültél a Fasorba? Te is tősgyökeres fasori vagy, aki már egészen kicsi korától részt vett a Kincskereső táborokban? Milyen élményeket őrzöl ebből az időből?*

– Tíz évesen, 2015-ben kerültem a Fasorba, ekkor kezdett el a családom, a Bruckner család hívására, rendszeresebben járni gyülekezetbe. Tehát én nem születtem bele a „Fasor” különleges világába, bár ma már sokszor úgy érzem, mintha egész életemben ide jártam volna. Az első emlékeim a gyermek-istentiszteletekhez kötnek, amikre mindig nyitott szívvel, érdeklődően mentem s örültem, hogy tanítanak engem, hallhatok Istentől. Mivel a Kincskereső-táborok nálam kimaradtak, felcseperedésem során a konfitáboroknak és más gyülekezeti táboroknak (pl. Nagybörzsöny vagy Szárszó) meghatározó szerepe lett számomra, hiszen itt kezdtem el barátságokat kötni, mélyebben ismerkedni gyülekezeti tagokkal és kortársaimmal is.

– *Mikor érintett meg először a hit, mikor fogadtad el személyes Megváltódnak Jézus Krisztust?*

– Ez a döntő eseménye életemnek 2015 nyarán következett el amikor is az Élet Szava Tá-

Villő és ifjs társa, Nyikos Eszter

bűnös, és hogy van megváltása a számomra. Tisztán emlékszem erre az estére, olyan felszabadító érzés fogott el, amit a mai napig nem tudnék átadni egy embernek, aki nem élte meg (át) Isten szeretetét, megbocsátását, kegyelmét és megváltását e formában. Hirtelen úgy éreztem magam, hogy meg van oldva az egész életem, most már jöhet tűz és víz, mert lesz kivel végigcsinálnom, olyan csodálatos nap volt az életemben!

– *Hogyan alakította az életedet a hited? Mennyiben változtatta meg a baráti körödöt, érdeklődésedet?*

– Azóta is gyakran töprengek azon, hogy vajon hol tartanék most, ha akkor nem fogad-

bor (WOL – Tóalmás) egyik nyári gyermek-hete során először hallottam érthetően összefoglalva, hogy Isten mit tett érttem, hogy miért és hogyan vagyok tam volna el Isten kinyújtott kezét, s mennyire jól tettem hogy elfogadtam, hiszen életemet gyökerestül megváltoztatta ez a fordulat. Új alapot, új embert, új erőforrást és új életet kaptam az Úrtól, s még annyi minden mást. A baráti körömet ez csak olyan módon formálta át akkor, hogy észrevették, hogy megváltoztam s emiatt volt, akitől eltávolodtam, volt viszont, akihez pont Isten miatt kerültem közelebb. Érdeklődésemet tekintve pedig mindössze annyit tudnék mondani, Isten felnyitotta a szememet arra, hogy mennyi, de mennyi varázslatos dolog létezik még, amiről nem tudok, amiről nem hallottam, s ezek mind rám várnak, hogy megismerjem őket.

– *Tudják rólad a suliban, hogy keresztyén vagy? Hogyan éled meg világi közegben a hitedet?*

– Habár a Baár-Madas egy keresztyén gimnázium, sajnos igen kevés hívő emberre lehet falai között bukkanni. Így osztálytársaim, közelebbi barátaim tudják, hogy nekem nagyon fontos a hitem, Isten és az összes ezzel kapcsolatos dolog és hála Neki, ezt tiszteletben is tartják és teljes mértékben elfogadják. Állandó imatémám, hogy az evangéliumot bármilyen módon képes legyek megosztani másokkal és nagy örömmel fogadom ezeket a lehetőségeket

Villő és barátai a konfirmandus héten

Villő a 2021-es Ifjúsági Konferencia táncszán

akár a suliban, akár bárhol máshol. A legnyegesebbnek viszont azt élem meg, hogy ahova megyek, Isten is ott van velem, hűségesen jön velem, mert már bennem (is) lakik és már csak így is mosolyokban, bátorító szavakban, ölelésekben, összenézésekben és tettekben tudom hirdetni az Ő nagyságát és szeretetét az emberek felé.

– *Mit jelent számodra a Fasor, az ifis közösség?*

– Aki személyesen ismer engem, szerintem, pontosan tudja, hogy mennyit jelent nekem mind a gyülekezeti, mind az ifis közösség, előszeretettel áradozok róla bármikor, amikor szóba kerül a téma. A Fasor általánosságban a kedvenc bűvőhelyem, szerető emberek közössége, támogatása és erős köteléke. Úgy szeretek a Fasorban megpihenni, feltöltődni, Istenre figyelni újra hétről-hétre. Az ifisek pedig a szívem legkedvesebb emberei. Soha, de soha nem gondoltam volna, hogy ennyit fogok kapni egy közösségtől, hogy ilyen teljesen otthon fogok lenni valahol, hogy ennyire szeretve, megbecsülve és megtalálva fogom magam érezni itt, és hogy tényleg minden hetem fénypontja lehet a közöttük eltöltött péntek este. Egyszerűen akkora kegyelem, hogy engem Isten kiválasztott, be- és elfogadott, és most már sok-sok Istent sugárzó, bizonyosságot tevő és példát mutató ember között élhetem a mindennapjaimat.

Nagy Réka

Villő az ifis korcsolyázáson

ISTEN ALÁZATRA ÉS KITARTÁSRA TANÍT

Folytatjuk 2020 tavaszán kezdett sorozatunkat, amelyben gyülekezetünk fiataljait mutatjuk be. Ezúttal egy biztonságtételt adunk közre, amelyben Császár Péter arról beszél: „a Fasori gyülekezet számomra a feltöltődés helyévé, elsődleges közösséggé és egy cselekvő, felelős életre ösztönző otthonná vált.” Tavalý óta Császár Péter a Magyarországi Református Egyház Dunamelléki Egyházkerületében dolgozik püspöki titkárként, emellett a Fasorban, egyházunkban, valamint az ifjúsági közösségekben ellátott szolgálataival segíti az Evangélium továbbadását.

– *Hány éves vagy, és mióta jársz a Fasorba?*

– Huszonhét éves vagyok és mondhatni huszonhét éve kötődöm a gyülekezethez. Isten különös kegyelme, hogy a szüleim itt esküdtek, majd itt volt a keresztem és egy kis idővel később Végh Tamás bácsi egy prédikációját hallva – családi bátorítással - döntött úgy édesanyám, hogy ide, a Julianna Református Általános Iskolába fog beiratni. A beiratkozás magával hozta a gyermek-

Császár Péter

istentiszteleteket, a formáló iskolai közösséget, a Kincskereső táborok áldásait; sok kis lépést a megterésem útján. Hálás vagyok Istennek, mert a szüleim dön-

tése nem csupán az én életemet indította el Isten felé, hanem két évtized alatt őket is „reformálta”, hogy templomba járókból Istent keresőkke váljanak. Az Úr gondoskodott a családunkról: megadta, hogy az én lelki eszmélésem egybeessen a szüleim fellélegzésével: édesanyámnak megnyugvást, édesapámnak pedig szabadulást adott.

– *Hogyan formált Isten a gyülekezetben? Mit jelent számodra a Fasorhoz tartozni?*

– A Juliannás diákevek alatt Isten apránként megmutatta, hogy bármikor bizalommal fordulhatok Hozzá segítségért. A 2009-es konfirmációt követően pedig egy olyan ifis közösséggel ajándékozott meg, ahol a lelki feltöltődés és formálódás mellett igaz barátokra leltem. Ebben a közösségben érttettem meg annak az igének a jelentését, hogy „*egy szolga sem szolgálhat két úrnak.*” (Lukács 16,13) Válaszút elé kerültem, beláttam, hogy saját magamra támaszkodva nem lehetek az Övé. Ez a felismerés indított arra, hogy az első sátorlajújhelyi gyülekezeti csendeshéten Tamás bácsival közösen imádkozva teljesen Isten kezébe tegyem le az életem. (János 13,16) A korábbi években elkezdett gyülekezeti szolgálatok (gyermek-istentiszteleti szolgálat, Kincskereső táboroztatás) új értelmet nyertek. Arra vágytam, hogy eszköz lehessen az evangélium hirdetésében, a közösségünk építésében. Az érettségi közeledtével egyre inkább a lelkeszi szolgálatra kezdtem el készülni, azonban egyértelmű elhívás hiányában végül más útra terelt az Úr. 2013-ban felvettek az ELTE ÁJK politikatudományi képzésére, ami egy teljesen új helyzetet teremtett. Kezdetben

nehezen találtam a helyem az új közegben, de az Úr megmutatta, hogy az Ő igéje mindig és mindenhol utat talál. Már az első egyetemi évben találhattam egy olyan kutatási területet, ami lehetőséget biztosított a hitéletem és a tanulmányaim összekapcsolására. A Biblia és politika-közélet kapcsolatával kezdtem el foglalkozni. 2014-ben egyetemi barátokkal és évfolyamtársakkal egy közösségépítésbe kezdtünk, létrehoztuk a PROKON egyetemi szervezetet, s mindeközben a gyülekezeti munka is folytatódott: holland-magyar ifjúsági hetet szerveztünk, egyre több közösségi program (kirándulások, háziifik, sportnapok, Ifjúság Hónapja) indult az útjára. Minden munkámhoz és szolgálatomhoz biztos háttérre találtam a gyülekezeti közösségben. A nagyifiben kapott lelki otthon és Istenre mutató baráti közösség pedig arra ösztönzött, hogy többet tegyek a korosztályunk életéért. Így a Fasori gyülekezet számomra a feltöltődés helyévé, elsődleges közösséggé és egy cselekvő, felelős életre ösztönző otthonná vált.

– *Merre vezetett tovább az Úr? Volt olyan időszak, amikor nehéz volt bízni Istenben?*

– Isten gondviselését a diplomaszerezés után is megtapasztaltam. Lehetőségem adódott a továbbtanulásra, azonban a családom anya-

Az ifis barátokkal

gi lehetőségei arra indítottak, hogy munkába álljak. Friss diplomásként a közigazgatásban kezdettem el dolgozni elemzőként, ami a munkakezdés kihívásai mellett egyfajta istenkapcsolati küzdelemmel is járt. Isten egy számomra új közegben mutatta meg, hogy mit jelent Rá támaszkodva helytállni, „nem hatalommal és nem erővel, hanem az Ő lelkével.” (Zakariás 4,6) Hálával tekintek vissza a kapott lehetőségre, életformáló volt az, ahogy az új kihívások és nehézségek közepette Isten mellém állt, és a családomon és közösségeimen keresztül is megerősített. Ennek hatására egyre több szolgálatot vállaltam a nagyifi életében és csatlakoztam az IKON szervezői csapatához. Hihetetlen volt átélni, hogy az Úr minden egyes szolgálalatot és élethelyzetet eszközként használt fel a for-

Császár Péter: Hihetetlen volt átélni, hogy az Úr minden egyes szolgálalatot és élethelyzetet eszközként használt fel a formálásunkra, tanításunkra.

málásunkra, tanításunkra. 2017-2018 között az átalakulás alatt a gyülekezeti ifjúsági élet több súrlódással is járt, nehéz volt átélni, hogy az addig megszokott keretek más formát nyertek. Ebben az időszakban egy időre én is az ifivezetői csapatot erősíthettem. 2018-ban útjára indult a Bibliatanulmányozó Kiscsoportos (BTK) szolgálat, amibe szinte azonnal csatlakoztam. Ez a kis közösség nagyon közel került a szívemhez, azóta is hálás szívvel szolgálók a BTK csoportunkban. 2018-tól az IKON főszervezői csapatának a részese lettem, lehetőségem adódott a munkahelyen szerzett tapasztalataimat a konferencia szervezésében kamatoztatni. 2020 februárjáig jártam az ifis közösségbe, azóta a BTK-s szolgálat mellett a fiatal felnőttek körének az alkalmaira járok. Nagy kincs, hogy néhány barátommal a kisifis idők óta egy közösségbe járhatunk és láthatjuk, hogy az „*Úr eloszlatja a félelmeinket, felemel a csüggedésből, megerősít, meg is segít, sőt győzelmes jobbjaival támogat.*” (Ézsaiás 41, 10)

– *Hogyan hatott mindez a munkádra? Ott tud lenni Isten a munkahelyeden is?*

– Alázatra és kitartásra tanított. 2016-2021 között a közigazgatás világában élhettem át, hogy a munka és szolgálat összehangolása micsoda áldás lehet a gyülekezeti és a munkahelyi közösség életében is. Több olyan barátságot, megerősítő beszélgetést

és felejthetetlen élményt kaptam, amelyekre nagy örömmel tekintek vissza. Természetesen ez nem jelenti azt, hogy ne lettek volna nehézségek. Néhányan furcsa szemmel néztek rám, netán épp gúnyos megnyilvánulásokkal fordultak felém. De mindennek nem lett jelentősége, mert **az Úr harcolt érttem, megerősített és megtanított arra, hogy az emberi szavak széljárása helyett elsősorban az Ő szavára hallgassak.** A rám bízott munka elvégzése mellett törekedtem Rá figyelni, Ő pedig újra és újra megmutatta, hogy a legváratlanabb helyzetekben is képes minden körülményt áldássá formálni. A 2018 és 2021 közötti időszakot különösen is kegyelmi időnek tartom, mert ekkoriban az Úr különös humorral rendelte egymás mellé a gyülekezeti és a munkahelyi feladataimat, illetve egy olyan munkahelyi közösséggel, csapattal és vezetővel ajándékozott meg Isten, akikkel azóta is testvéri kapcsolatban lehetek. 2021-től a Magyarországi Református Egyház Dunamelléki Egyházkerületében dolgozhatok püspöki titkárként, s a munkahelyi feladataim ellátása mellett a gyülekezetünkben és az egyházunkban, valamint a közösségeimben ellátott szolgálatokkal segíthetem az örömhír továbbadását. Különös öröm, hogy itt is egy áldott, összetartó munkahelyi csapat részese lehetek. **Hiszem és vallom, hogy az Istentől kaptam és a Rá bízott hivatás és szolgálat ki-**

egészíti egymást, mert az életünknek nincs olyan területe, amelyet nem ajándékként kaptunk volna a Mennyei Atyánktól. Megajándékozott gyermekként pedig csak egyet tehetek: „...ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának Krisztus Jézusban adott jutalmáért.” (Filippi 3,14) Hála legyen az Úrnak!

Nagy Réka

„Nagy kincs, hogy néhány barátommal a kisifis idők óta egy közösségbe járhatunk.”

PÁRATLAN LEHETŐSÉG

Bibliakör 35 év feletti egyedülállóknak

A tavaly ősszel indult bibliakörbe minden olyan 35 év feletti egyedülálló Testvért várnak, aki vágyik arra, hogy hasonló élethelyzetben lévőkkel együtt figyeljen Isten szavára, növekedjen hitében és egy befogadó közösség tagja legyen. Az alkalom ötletgazdájával és vezetőjével, Ecsedi Annával beszélgettem.

– *Honnan jött az ötlet, hogy alakuljon egy új bibliakör az egyedülálló középkorúak számára?*

– A Fasori gyülekezetbe kerülésem után az istentiszteletek és a szerdai bibliaórák látogatása mellett a „Fiatal felnőttek”- körébe is jártam, amelynek 2014-ben vezetője is lettem. Három évig tartó szolgálat után Isten hívására elkezdtem munka mellett a vallásanári szakot a Debreceni Református Hittudományi Egyetemen. Ezért két éven keresztül nem tudtam járni a „Fiatal felnőttek”-körére, amely nagyon hiányzott számomra. Visszaérkezve azt tapasztaltam, hogy sok új tagja van a körnek és egyre több a nálam már jóval fiatalabb résztvevő, a régi összeszokott csapatból pedig sokan elköltöztek, így már nem jártak ide. Kerestem a helyem, egy kisebb létszámú, mély lelki közösségre vágytam. Istent kérdeztem, hogy hol szeretne látni, Őt kértem, hogy mutasson utat, adjon megoldást. Közben azt is láttam, hogy rajtam kívül más 35 év feletti egyedülálló is vannak, akiknek nincsen igazi lelki közösségük. 2021-ben a balatonszárszói csendeshéten több hívó Testvéremmel is beszélgettem erről, végül Somogyi Péter lelkészünkkel is, aki bátorított egy új bibliakör létrehozására. Ezután egyre jobban megerősödtem abban, hogy ez nemcsak az én vágyam, hanem Isten akarata is. Így került sor 2021. október elején egy

olyan csendesdelutánra, ahova minden 35 év feletti egyedülállót meghívtunk és ezen az alkalmon hirdettük ki, hogy ezentúl lesz egy bibliakör is számukra. Október 14-én volt az első alkalmunk.

– *Tehát ez egy hiánypótló alkalom...*

– Igen, úgy látom, hogy teljes mértékben hiánypótló és egyedi ez a lehetőség. Minden gyülekezetben találhatóak ilyen élethelyzetben lévők, de mivel többnyire kevesen vannak, nincs számukra külön alkalom. Az ország néhány nagy gyülekezetében előfordul hasonló, de ritka. Szerintem fontos, hogy egy gyülekezetben belül mindenki tartozzon egy kisebb létszámú csoporthoz is, ahol a lelki életében még inkább fejlődni tud. A fiatal felnőtt körből „kinőtt” egyedülállók speciális élethelyzetben vannak. Szükségünk van arra, hogy szeretetteljes, őszinte légkörben együtt legyünk, ahol értjük egymást, ahol meg tudjuk osztani nehézségeinket, ahol támogatni, bátorítani tudjuk egymást, ahol imádkozni tudunk egymásért.

– *Kik a tagok, és kiket vártok, hogy csatlakozzanak hozzátok?*

– A kör aktív magja nagyjából 8-10 fő, az átlagéletkor 41 év, eddig 80 százalékban nők a résztvevők. Többen már régóta a Fasorba járunk, de vannak újak is, akik más gyüleke-

A Páratlan-kör egyik alkalmán: „Lehetőségünk van egymást jobban megismerni, bátorítani, segíteni, egymásért imádkozni.”

zetekből érkeztek. Többségében hajadonok, de van köztünk elvált is. Minden olyan 35 év feletti egyedülállót sok szeretettel várunk, aki vágyik arra, hogy hasonló élethelyzetben lévővel együtt figyeljen Isten szavára, növekedjen hitében és egy olyan közösség tagja legyen, ahol számon tartják egymást.

– *Miről szólnak az alkalmak?*

– Jelenleg két típusú alkalmunk van. Az egyik az, amikor egy sorozatban haladunk előre, a másik pedig az úgynevezett „Hogy vagy?”-alkalom, amikor egy áhítat után (melyet vagy én, vagy körünk egyik aktív tagja, Sággy Kálmán tart) több időt szánunk a kötetlenebb beszélgetésre és az imaközösségre is. Októberben egy június végéig tartó sorozatot kezdtünk el Siklós József: Az újszülött természetrajza című könyve alapján, amelyben a hívő keresztyén élet egy-egy fontos témájáról van szó. Ebben lelkészeink felváltva vezetnek bennünket és ők szolgálnak az Igével. Alkalmainkat énekléssel kezdjük, majd egy játékos, beszélgetős ismerkedéssel folytatjuk. Ezután imaközösséggel csendesedünk el az Ige üzenetének meghallgatására, melyet beszélgetés követ és imaközösség zár. Azt terveztük, hogy kötetlenül is szeretnénk majd együtt lenni (pl. társasozni vagy kirándulni), erre azonban a járvány miatt még nem volt lehetőségünk.

– *Mi jellemzi az egyedülálló keresztyének élethelyzetét?*

– Az egyedülállók nehézségei véleményem szerint abban rejlenek, hogy nincs mellettük „senki”, minden nehézséggel „egyedül” kell megbirkózniuk, „egyedül” kell döntéseket hozniuk, sokszor saját testi vágyaikkal is küzdenek. A keresztyén egyedülállók azonban számíthatnak Istenre, Aki gondot visel az övéiről, magányukban vigasztalja őket, betölti lelküket az Ő szeretetével. Az egyedülállóknak több szabadidejük lehet, mint a családosoknak, így több idejük lehet az Úr ügyeivel való foglalkozásra, az Úrnak való szolgálatra is, ami

áldások forrásává válhat.

– *A családcentrikus gyülekezetben hogyan találjátok meg a helyeteket? Befogadó közösség várja az „újakat” is?*

– Sok esetben családcentrikusak a gyülekezetek és az egyedülálló középkorúak a perifériára kerülnek. Örömmel tölt el, hogy 2020-ban és 2021-ben a Fasorban nemcsak családosok vehettek részt a közös gyülekezeti heteken. A Fasorban nagyon sok szolgálati lehetőség van, aki szeretné, meg tudja találni a helyét, akár egyedülálló, akár családos. Bízom abban, hogy a mi közösségünk egy még szeretetteljesebb, nyitottabb, befogadóbb közösséggé válik. A nehézséget elsősorban abban látom, hogy az újaknak nehéz megtenni az első lépéseket addig, amíg eljutnak egy-egy alkalomra.

– *Mivel foglalkozol, és mióta jársz a Faszorba?*

– Halásztelken a református középiskolában tanítok németet és hittant. A Fasori gyülekezetbe 2011 óta járok. Hálás vagyok az Úrnak, hogy már gyermekkoromban megismerhettem Őt, mint személyes Megváltómat és azért is, hogy azóta neki szolgálhatok.

„Egymás terhet hordozzatok, és így töltsétek be Krisztus törvényét.” (Gal 6,2)

Halász Kinga

Az alkalmakat minden hónap utolsó hete kivételével csütörtökönként 18 órától az ifiteremben tartják. Bővebb információ: ecsedianna@gmail.com

„Már régóta szerettem volna egy olyan közösségbe járni, ahol hasonló életkorú hívő testvérekkel együtt tudunk az Ige körül összegyűlni, imádkozni, beszélgetni. A bibliakör lehetőségéről a csendesnapon (Egyedüli lehetőség) hallottam. Nagyon szeretek ide járni, nagyon jól érzem magam, mert szeretetteljes a légkör, kedvesek a testvérek és nagyon jók az alkalmak. Tetszik, hogy Jézus van a középpontban,

s az, hogy a Bibliáról beszélgetünk. Mindig várom a csütörtök 6 óráát!” (Emese)

„2015-ben édesapámat magához hívta az Úr, a Fasorban történt a búcsúztatás. Azóta Zugló mellett a Fasorba is járunk Istentiszteletre. Egy évre rá csatlakoztam a „Fiatal felnőttek”-köréhez, tavaly nyári indulása óta pedig a jelenlegi körhöz. Így a korosztályommal együtt közösen ismerhetjük meg jobban az Igét és egymást is. Külön öröm, amikor Igével is készülhetek ezekre az alkalmakra.” (Sághy Kálmán)

„Azért kezdtem el járni ebbe a körbe, hogy itt is halljam Isten Igéjét és azt, hogy személy szerint nekem mit akar üzeni, tanítani. Emellett örülök, hogy Anna feladatai, játékaival egyre jobban megismerjük egymást. Vannak nagyon áldott alkalmak. Nagyon jó, hogy ilyenkor a Testvérek bizonyágtételein keresztül tudunk épülni és egy-egy hasonló kérdésünkre választ kapni. Fontosnak tartom, hogy vegyük komolyan a rendszeres jelenléteket, hogy kialakulhasson egy olyan bázis, egy összeszokott csapat, amit az Úr mozgósítani és használni tud az Ő dicsőségére. 2020 októberében mondtam Istennek, hogy fújjon a szele, ahová akar, oda megyek, ahova Ő jónak látja. Nagyon hálás vagyok, hogy 2021 szeptemberében a Fasorba fújt a szele. A meleg fogadtatás, az élő hit számomra mind a mai napig megnyugtató bizonyosság Isten ebben a gyülekezetben való jelenlétéről.” (Patricia)

„Változatosak a programok. Minden bibliakör alkalmával van éneklés, frappáns játékok és természetesen beszélgetés a hitről, Istenről, Jézusról. Követlenebb az összejövétel, így sok kérdésre választ kapunk, több véleményt megismerünk. Minden „A Testvérek bizonyágtételein keresztül tudunk épülni és egy-egy hasonló kérdésünkre választ kapni.”

alkalom után úgy érzem, milyen jó volt eljönni ide. Az Istentisztelet mellett szerintem az is fontos, hogy mindenki találja meg a számára megfelelő közösséget, ahol jól érzi magát.

Keresztanyám, Magai Margit révén kerültem ide. Édesanyám és ő gimnáziumi osztálytársak voltak. Hálás vagyok a Fasori gyülekezetnek, hogy befogadtak ebbe a közösségbe. Helyzetem speciális, hiszen Kaposváron lakom, ennek ellenére ugyanolyan tagja lehetek a közösségnek, mint a gyülekezeti tagok. Köszönöm mindenkinek, hogy részt vehetek a bibliakörben.” (Kemény Gábor)

„Negyedik éve járok a Fasori gyülekezetbe. Mindig is fontosnak tartottam, hogy a gyülekezetben belül egy olyan csoporthoz tartozzak, amit hasonló korosztályú, hasonló életrésztársakban lévő tagok alkotnak. Nagy örömmel és hálával töltötte el a szívem az ősz folyamán, amikor megtudtam, hogy elindul a gyülekezetben egy bibliakör, ahová a 35 év feletti egyedülállókat várják. A hónapok alatt kialakult egy kis közösség, ahol együtt tanulmányozzuk Isten Igéjét, együtt növekedünk és fejlődünk a hitben. Lehetőségünk van egymást jobban megismerni, elmélyíteni a kapcsolatunkat, egymást bátorítani, segíteni, egymásért imádkozni. Hálás a szívem, hogy ez alatt a néhány hónap alatt új hívő testvéreket ismerhettem meg, és egymás hite által is épülünk.” (Gabi)

THE CHOSEN – A KIVÁLASZTOTT

Filmajánló Jézus életéről

A sorozatnézés, ahogy észrevettem, megosztó lehet az emberek között. Van, aki nagyon szeret „rákattanni” egy-egy sorozatra. Alig bírja kivárni, hogy megjelenjen az új évad, s ha elérhetővé válik, azonnal „felfalja”. Több ismerősöm is szokott azzal büszkélkedni, hogy ilyenkor van, hogy le sem fekszik, hanem akár tíz részt folyamatosan is képes végignézni, annyira kíváncsi a folytatásra.

Környezetemben vannak szép számmal olyanok is, akik viszont pont emiatt a bevonódás miatt tartják távol magukat a sorozatoktól: nem akarnak az életükből ennyi időt szánni ezekre a hiábavalóságokra. Tény, hogy néhány átvirrasztott éjszaka után a következő munkanap kijózanító lehet ebből a szempontból.

Persze modern jelenség ez, hiszen a régebbi tévésorozatok nem tudtuk még egyben megnézni. Ami közös a régiben és az újban, hogy a sorozat képes nagyon bevonzani a nézőt, hiszen a film készítői szándékosan is úgy alakítják az epizódok végét, hogy alig bírjuk kivárni a folytatást. Ebből a szempontból is érdekes gondolat Jézus életéről egy nyolc évadra (!) tervezett sorozatot készíteni. Hiszen kihasználható missziós, evangelizációs célokra is az említett bevonódás. Nos, nem is rejtem véka alá: engem is bevonzott ez a sorozat, de több, nem keresztény ismerősömet is. Ezért az alábbiakban leginkább ajánlóként, nem kritikaként írom ezeket a sorokat, biztatva másokat is, hogy nézzék meg, ha még nem látták.

A kenyérszaporítás csodája – mint jel

Adott egy baptista, hívő rendező, Dallas Jenkins, aki a gyülekezetében amolyan „médiás” szerepet játszott, rendszeresen készített kisebb

filmeket. Aztán, amikor elkészített egy rövid, kb. 20 perces filmet Jézus születéséről, inspirációt érzett arra, hogy egy egész sorozatot filmre vigyen Jézus életéről. Ettől kezdve egy több kudarcral övezett történet veszi kezdetét – nem talál hozzá társakat, producereket, aztán a támogatók hiányoznak, végül a rendező majdnem összetörik: egy posztban kiírja magából a fájaldalmát. Ha Istennek valóban eszköze lehetett volna ebben, miért nem sikerül? Válaszul egy ismeretlen ember Romániából az öt kenyér és két hal, a kenyérszaporítás csodájának történetét küldte el. Akkor értette meg Jenkins, hogy neki „csak” a kenyereket és a halakat kell adnia, a többitől Isten gondoskodik.

Megváltozott hát a koncepció: közadakozásból kezdte finanszírozni a sorozat elkészítését. Létrejött egy honlap a sorozat számára (<https://watch.angelstudios.com/thechosen> – a szériákat itt, ne a YouTube-on keressük), kifejlesztettek egy mobil applikációt is, és elkezdtek adományokat gyűjteni. Megtörtént a csoda: rekordgyorsasággal összejött az a sokmillió dollár, amiből profi módon le lehet forgatni egy évadnyi epizódot. Minden szempontból különleges a történet: állítólag soha nem jött össze fele ennyi pénz sem hasonló célokra, még világi témájú filmre sem. Az első évadot elképesztő gyorsan, két hónap alatt le is forgatták! Kezdetben úgy épült fel, hogy fizetni kellett egy-egy rész megtekintéséért, azután már ingyenesen is megtekinthetővé vált, egy idő óta magyar felirattal is. Jelenleg két évad készült el, de teljesen nyíltan látható, hogy mennyi pénz gyűlik össze a következő részekre és a honlapon keresztül lehet adakozni is. Karácsonykor jött a hír, hogy a harmadik évadra is összegyűlt a pénz, tehát várhatóan idén az is el fog készülni.

A mély hit példája

Számomra ez a mély hitnek egy nagyon jó példája: a rendező és csapata teljesen rá meri bízni a film sorsát és folytatását az adományokra. Tudják, hol a saját erejük, képességeik határa és mi az a rengeteg ajándék, amit „ráadásul” kapnak meg az embereken keresztül Istentől. Nos, a filmet majdnem a világ összes országában látták már, jelenleg több, mint háromszáz millió megtekintésnél jár (!!!), rengeteg olyan ember is nézi, akik (még) nem követik Jézust.

Mitől „profi” ez az alkotás, miért kellett hozzá ennyi pénz? Végül is, az is egy opció lett volna, hogy csinálnak egy alacsonyabb költségvetésű filmet. Én kimondottan örülök, hogy sikerült egy olyan színvonalú sorozatot letenni az asztalra, amely versenyképes bármelyik világi témájú kortársával. Miért ezen, miért pont Jézuson spóroljunk? A profizmus megnyilvánul a színészi játékban: utána lehet nézni, neves, általában színházi téren ismert színészek játszanak a filmben, nem lelkes keresztyén amatőrök. Ugyanakkor legtöbbjük keresztyén, más-más felekezeti kötődésű, de élő hitű emberek. Ez át is jön az epizódokon: az egész stábon látszik, hogy közös céljuk volt valami egészen felemelőt alkotni. Megnyilvánul a kamerakezelésben, a rendezői munkában, számomra leginkább mégis a dramaturgiában és a forgatókönyvírásban. Olyan izgalmas, a Bibliához hű párbeszédék hallhatóak üresjárat nélkül, amelyek mindegyik epizódot felejthetlenné teszik.

A legfontosabb nyilván az ismert karakterek ábrázolása, hiszen római katonából, bibliai tájból, sarukból, korabeli ruhákból már rengeteget láthattunk a korábbi, hasonló témájú filmekben. Ezen belül is a leglényegesebb Jézus alakja. A korábbi Jézus-filmekben azt éreztem, hogy a rendező világnézete szerint hol a ló egyik, hol a másik oldalán kötnek ki. Láthattunk már hippí-Jézust, negédesen kedveset, szoborszerű,

Jelenet a filmből- a mi európai kultúránk közös kincse, legnagyobb története vallásos meggyőződéstől függetlenül: Jézus élete

szinte szellemként mozgó világidegen lényt is. A Chosent nézve, úgy hiszem, **a rendező tisztában volt azzal, hogy Jézus valóságos Isten és valóságos ember egyszerre: alakjában mindkettő folyamatosan megjelenik**, de nem szájbarágósan, didaktikusan, hanem természetesen. A filmben szereplő Jézus humoros, de határozott, szokimondó és ami a legfontosabb: személyesen ismer és szólít meg mindenkit. Pontosan tudja, ki milyen történettel érkezik elé. Ez egyes jelenetekben hátborzongató. Azonnal érezni, hogy velünk is pontosan ugyanez a helyzet. **Jézussal szemben nincs mellébeszélés, tőle viszont a szeretet érkezik.** Van olyan jelenet, amelyben egy gyógyításokkal teli nap után olyan halálosan fáradt és kimerült, hogy megérthetjük, mekkora küzdelem volt az ő szolgálata már a kereszthalál előtt is. És egy ilyen nap után is hallhatjuk, a sátoron kívülről, ahogyan bent még elalvás előtt imádkozik. Ezen kívül és a csodákon kívül hogyan lehet még érzékeltetni azt, hogy ő valóban Isten Fia? Példaként álljon egy jelenet, (igyekszem keveset spoilerezni): Sabbatot ülnek meg egy házban, ahol üresen hagynak egy helyet Illés prófétának. A hagyomány szerint ezt a helyet a Megváltó fogja betölteni. Már mindenki az asztalnál ül, amikor egyszer csak megérkezik Jézus. Mivel nincs más hely, leül erre a helyre, mosolyog. Zseniális, ahogyan Jézust ezzel „kontextusba helyezi” a film.

Emberi dráma

A többi szereplőt nézve több kedvencem is van: a nem is kicsit autisztikus Máté (aki pont ezért mindent pontosan feljegyez), Péter, aki egy egészen extrovertált, sokszor indulatos és az előtörténetében meglehetősen tenyérbemászó „alak”, Nikodémus, aki óriási tudásával küzd, ingadozik a farizeus hagyományok és a Jézusról szerzett tapasztalatai között – több részen keresztül kibontakozó igazi emberi drámát láthatunk. Ami fontos, hogy mindegyik szereplő hús-vér, természetes emberi karakter, nem egy illusztráció, aki csak azért kell, hogy egy-egy bibliai történetet vagy tanítást elmondhasson a film. Mindegyikük esetében pontosan látjuk, hogy a megtérésük nem egy semmiből jövő, önmagában a külső szemnek semmitmondó esemény, hanem átélhetjük, ki, hogyan jutott oda, hogy leborul Jézus elé és követni kezdi őt. Azt is láthatjuk, hogy mennyire esendők: sokszor még Jézus mellett is nehezen bocsátanak meg egymásnak, ellentétek, viták vannak közöttük, amiről az evangéliumokban is olvashatunk. Ez azért is fontos szerintem, mert a filmet, ahogyan erről már volt szó, rengetegen látták, nézik nem hívő közegben is és számukra ezek a lelki, a mennyek országában gyökerező történetek is befogadhatóak, érthetőek lesznek, tudnak velük azonosulni.

Aktuálisan bemutatni az Evangéliumot!

Fontos még azt is átgondolni, hogy egy, a Bibliához nyúló film esetében meddig terjedhet a rendezői szabadság, illetve mennyire fontos a pontos történelmi hűség, hitelesség? Hogyan lehet a mai világunk számára is aktuálisnak mutatni az evangélium üzenetét? A film készítői azt az utat választották, hogy a bibliai történetek pontos ábrázolása köré írják meg a saját maguk által kitalált részleteket. Ezek közül többnek nyoma nincs a Bibliában, de egy olyan jelenetet

sem tudnék mondani, ami ellentétben áll azzal az üzenettel, amit én a Bibliából megismertem. Több epizódon is átvonul egy-egy szereplő élettörténete, így látható a jellemfejlődésük, nem statikus karakterek. Nem egy evangéliumot követ végig a sorozat. Kapernaumban kezdődik, ahol Jézus kilép a nyilvánosság elé, az első történet Magdalai Máriáé, akinek rögtön végigkönyvezhetjük a sorsát gyerekkorától, amíg tragédiákon keresztül egy megszállott prostituálttá válik. Eljut arra a pontra, ahol vagy megőrül, vagy öngyilkos lesz, vagy alkoholista és ekkor találkozik Jézussal, aki azon a ponton találja őt el (meg), ami Máriának a legjobb fája, az elevenébe vág. Így volt-e? Lehet, hogy nem, de így is lehetett. A párbeszédnek mai nyelven szólalnak meg, sokszor olyan szófordulatokkal, poénokkal, amiket ma is mondhatunk. Az aktualitás tetten érhető abban is, ahogyan párkapcsolatokat, vagy helyeket (pl. kocsmai beszélgetést) bemutatnak. Ezek azonban nem zavaróak, nem erőltetetten akarják összekapcsolni a mai korrallal a régit, inkább befogadhatóvá és sokszor humorossá, izgalmassá is teszik a filmet (néha én a mai nyugati társadalom egy-egy jellemző embertípusának a kritikáját is látom a szereplőkben).

Végezetül egy fontos témát kell megemlíteni! Számomra azért fontos ez a film, mert nem hívők számára is érdekesen, lehet azt mondani, szórakoztatóan mutatja be a bibliai történetet (Jézus haláláról csak a hetedik évadban lesz szó). Nagyon sok pozitív visszajelzés érkezett nem hívők részéről is a filmről. Ez pedig azért nagyon lényeges, mert a mi európai kultúránk közös kincse, legnagyobb története vallásos meggyőződéstől függetlenül Jézus élete. Ezt a történetet most sikerült maradandó, művészi szempontból is magas színvonalú, ugyanakkor hithű alkotásban megörökíteni. Adja Isten, hogy a sorozat további évadai, epizódjai is ugyanezt az ébresztő, friss, étellel és hittel teli élményt adják!

Tézi Péter

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról

E sorozat írására az a célkitűzés készített, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a Heidelbergi Kátének történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 Úrnapjára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál mindehhez. A részletesebb tagolás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

Legutóbb a Heidelbergi Káté harmadik részével, a háládatossággal kezdtünk foglalkozni, amely már nemcsak arról szól, hogy mit higgyünk, hanem arról is, hogyan éljünk.

A törvény ily módon két helyen szerepel a Kátében. Az első részben úgy, mint nyomorúságunk tükre, az utolsóban pedig úgy, mint keresztyén életünk iránytűje. Először a kettősen egy „nagyparancsolatot” idézi, és későbbre halasztja a Tízparancsolat magyarázatát. Hálaadással folytassuk tehát a tíz Ige egyenkénti tanulmányozását és szívünkbe fogadását.

Olvassuk el a 38. úrnapja kérdését és az arra adott választ!

Mit akar Isten a negyedik parancsolatban?

Először azt, hogy tartsuk fenn az igehirdetés szolgálatát és az iskolákat.

Én magam pedig – különösen a nyugalom napján – Isten gyülekezetébe szorgalmasan eljárjak, Isten ígését tanuljam, a sákramentumokkal éljek, az Urat a szentek közösségében nyilvánosan segítségül hívjam, és keresztyéni módon adakozzam. Továbbá, hogy gonosz cselekedeteimmel életem minden napján felhagyjak, és engedjem, hogy az Úr Szentlelke által bennem munkálkodjék, és így az örökkévaló szombatot már ebben az életben megkezdjem.

A negyedik parancsolat bibliai üzenete: a hetedik nap megszentelése. Ez a parancsolat a két kőtábla legmodernebb, legaktuálisabb Igéje. Rögzíti a teremtéssel együtt kapott emberi életritmust. A hétnapos ciklust Isten teremtette bele az emberi test biológiai órájába. Ennek hosszú távon való figyelmen kívül hagyása bizony megbosszulja magát. A hetedik nap azért különleges, mert a teremtő, a szabadító Isten megszentelte azt; az ember hat napon át munkálkodik, a hetedik napon pedig engedi, hogy Isten munkálkodjon őbenne. Ez úgy történik, hogy Isten ünnepel, de ebbe bele akarja vonni az embert – hiszen a mi Urunk lényegéhez hozzátartozik az ünnep és az öröm. A teremtményt várja a Teremtő, aki társnak teremtette az embert, és nem mint magános egyed választott ki, hanem a magános egyedekből felépült gyülekezet tagjaként váltja meg őt – Krisztus vére által. A hét első napján feltámadt Krisztusra emlékezünk minden vasárnap, arra, aki az ember által megrontott bűnös világot megváltotta. A mi kegyességi gyakorlatunkban az ünneplés napja ezért átkerült szombatról vasárnapra. Számunkra a vasárnap az emberléptékű idő teremtőjére és az idő urára, az élő Istenre mutat.

Ravas László szerint nem egy speciális napról beszélünk, amelyet csak azon a napon lehetne ünnepelni, amelyet „szombatnak” hívnak, hanem arról, amelyen az ember szabadon

Istennel találkozik. Mivel az első keresztyének a nyugalom napját a feltámadás napján ünnepelték – mert akkor fejezte be Isten a teremtésnél is nagyobb munkáját, a váltságot –, immár kétezer év óta vasárnap üljük a keresztyén „szombatot”. E keresztyén szemléletmód szerint az ember nem a munkából megy a pihenés felé, amit teljesítményével kiérdemelt, s jár neki a szabadnap, hanem Krisztus váltságműve fellélegzést adó ünnepéből indulhat el a munkába. Előbb erőt meríthet az evangéliumból – tanítja Fekete Károly –, hogy aztán erőt tudjon kifejteni... A kálvini reformáció alaptanítása, hogy a munka éppúgy istentisztelet, mint a templomban eltöltött idő. Bárhol lehet Krisztus gyermekének lenni. Ez a munkafelfogás a negyedik parancsolat kívánalma.

A Heidelbergi Káté itt az istentiszteletek tartásának és az iskolák fenntartásának parancsát emeli ki. Az Úr napja ugyanis nem a tétlenség ideje – írja Káté-magyarzatában Szűcs Ferenc –, hanem az a megszentelt idő, amelynek középpontjában a gyülekezeti istentisztelet áll. Ez az istentisztelet elválaszthatatlan az élet istentiszteletétől, a szeretetszolgálattól és a mindennapi munka megszentelésétől.

Az egyház feladata, hogy a nyugalomról, az Istennek való odaszánásról gondoskodjon. Isten megszabadít attól, hogy cselekedeteim révén szerezzem meg magamnak a nyugalmat. Nem a teljesítmények adják meg életünk létjogosultságát, nyugalmát, hanem a kegyelem,

Dicsér téged teljes szívem, én Istenem, hirdetem neved.
Dicsérek istenek felett én tégedet, mert azt érdemled.
És a te szent egyházadban imádkozván Neved tisztelem,
Áldásodra én kész vagyok, hálát adok Neked, Istenem.

(138. zsoltár 1. verse)

vagyis az, hogy Isten az életünkre igent mondott a Krisztusban. Az ember az üdvöt azzal érheti el, hogy Isten értünk adott ajándékait kéri és keresi. Az igehirdetés éppen ezt teszi: eloldja az embert önmagától, és feltárja Isten

előtt – mondja Szathmáry Sándor. A nyugalom végső értelme az, hogy Jézus feltámadt. Jézus feltámadása jelenti azt a nyugalmat, hogy a létünk nem hiábavaló; küzdelmünknek, harcunknak jutalma és értelme van az Úrban. Jézus maga a szombat beteljesítője és véghezvivője, a teremtés nyugalma, a megváltás valósága. Ezt mondja el az igehirdetés. Ezért fontos, hogy az igehirdetésről az egyház gondoskodjon. Az istentiszteleten és a gyülekezet közösségében én részesülök mások hitének gazdagságában kapott lelki ajándékaiban, de életem hasonló javaiban mások szintén részesülnek. Így köt Krisztus másokhoz, és így ad másoknak. Ha az őskeresztyének a halál kockázatában is nem veszik fel az úrvacsorát, ha a gályarabok nem harsogják bele a zúgó tengerbe: „Az Isten a mi reménységünk”, hol állana most a mi emberségünk, a mi kultúránk, a mi egész erkölcsi rendszerünk... Ennek a folytonosságnak a fenntartásából van mindaz, amikor a harangszó Istennel való találkozásra a templomba hív. Nagy baj, ha egy ember, egy társadalom, egy korszak megnémul Istennel szemben, és nem tud neki semmit sem mondani, ha egy nemzedék nem tud hálát adni, nem tud bűnt vallani, nem tud könyörögni... De ennél százszorta nagyobb baj volna – fejtegeti Ravasz László – ha Isten hallgatna el, vagy hallgatott volna el, nem jelentette volna ki magát, ha nem tett volna ígéretet, ha nem kötött volna velünk szövetséget, ha nem hívna, ha nem áldana meg bennünket.

A Heidelbergi Káté hitvallási kötelezettségként fogalmazza meg az iskola-fenntartást. Ennek harcok és áldozatok árán is igyekeztek eleget tenni református elődeink. Már az 1567.

évi alkotmányozó zsinaton kijelentették, hogy az iskolák Isten Igéjének veteménységkerti. Hitvallásunk egyenesen egy sorba helyezi az iskola-fenntartást az igehirdetéssel. Láthatjuk, hogy sem a tanítás, sem

a nevelés törekvései nem érik el céljukat, ha nem tudnak az igehirdetés szolgálatába állni. Az iskola célja – ahogy Tavaszgy Sándor megfogalmazza – nem a kultúra, nem a tudomány, nem is az erkölcs, még a vallás sem, nem az állam vagy a társadalom, hanem az örökkévaló ünnep szolgálata, hogy az már ebben a földi létben elkezdődjék. Ez a végső cél magában foglal mindent, ami egyezik Isten akaratával.

A negyedik parancsolat ma is időszerű, érvényes. Erről ír Pap Ferenc. Egy olyan korban, amikor összekeverednek a munkanapok és az ünnepek, amikor szétzilálódnak az ünnepi tartalmak, amikor strukturálatlan az idő, akkor még fontosabb kötelessége az istentiszteleti életnek, hogy őrizze és jelezze az idő strukturáltságát, valamint felidézze, hogy fizikai és lelki tevékenység teszi az embert igazán emberré.

Szerkesztette: Dévai-Józsa Gábor

Emlékezz meg a nyugalom napjáról, és szenteld meg azt!
Hat napon át dolgozz, és végezd mindenféle munkádat!
De a hetedik nap a te Istenednek, az Úrnak nyugalomnapja.
Semmiféle munkát ne végezz azon....

(2Mózes 20,8-10)

AZ ÚRTÓL VALÓ FELÜDÜLÉS IDEJE

Hívogató nyári táborokba

Húsvétot ünnepeľjűk, de már most reménységgel készülhetűnk nyári heteinkre. A legkisebbektől idős testvéreinkig mindenkit szeretettel várunk nyári közös alkalmainkra, amelyek többségét a természetben, festői környezetben tartunk. Akik már részt vettűnk csendeshéten, tudjuk, milyen áldottak ezek az alkalmak! Nemcsak a testnek, hanem a léleknek is felűdűlést hoznak. Egy héten át testvéri közösségben, az Úrra és Igéjére figyelni különösen is megerősít bennűnket!

Alábbiakban csokorba gyűjtöttűk, hogy milyen alkalmakra várjuk gyűlekezetűnk

apraját-nagyját nyári heteinkben. Már most tervezhetűnk, beírhatjuk naptárűnkba! Bővebb információt kaphatűnk a Hivatalban, ahol a jelentkezés módjáról és menetéről felvilágosítást adnak.

Konfirmandus hét: 2022. június 27–július 2. Mátraszentimre

Azokat a 7-8 osztályos gyermekeket várjuk ebbe a táborba, akik év közben jártak a konfirmandus csoportba.

*A hét szervezője:
Somogyiné Ficsor Krisztina*

Kincskereső gyermekhét: 2022. július 3-9. Katalinpuszta

Évtizedek óta örömmel látogatott hét. Sok lelki és közösségi programmal és áldással.

A hét szervezője: Kéri Mózes

Cserkész tábor: 2022. július 7-17.

Cserkészeknek. Sok kaland, felfedezés, túra, élmény.

A hét szervezője:

Németh Kristóf, Kun Kármén

Angol -hittan napközis gyermektábor: 2022. július 25-29.

Harmadik alkalommal rendezzük meg ezt a napközis tábort. Helyszín a Julianna Iskola. Nagyon élvezték tavaly a gyermekek, mert angolul hallhatták a bibliai történeteket, amelyek egészen újak voltak így számukra! Angol tanulás, sok játék, és hitbeli erősödés.

A hét szervezője: Márton Melinda

Házasság gondozó hét július 31- augusztus 5. Szajol

Az idei esztendőben gyülekezetünk két pároskőre számára házasság gondozó hetet

szervezünk, elsődlegesen a pároskőrök tagjai, illetve a gyülekezet aktív szolgálatban álló házaspárjai számára. Természetesen amennyiben maradnak szabad helyek, egyéni megfontolás alapján mások is csatlakozhatnak.

A hét szervezője: Pataki András Dávid

Ifjúsági hét: 2021. július 31-augusztus 6. Tahitótfalu

15-25 éves fiatalok számára. Sok lelki élmény, hitbeli mélyülés, közösségi programok.

A hét szervezője: Lázár Viktória

Közös gyülekezeti hét fiatal felnőtteknek, közép korosztálynak, házaspároknak, nyugdíjas testvéreknek: 2022. augusztus 8-12. Mátraházán

Egy héten át együtt erősödhetünk hitünkben, családi életünkben. Mindenkit hívunk szeretettel a gyülekezet nagy családjába!

A hét szervezője:

*Somogyiné Ficsor Krisztina,
Somogyi Péter*

Az elmúlt három hónapban megkeresztelt gyermekeinkért, akikért fogadalmat tettünk!

Tiszavári Gergő Attila és
Tiszavári Veronika Sára gyermeke
Tiszavári Csenge

dr. Szűcs Ádám Imre és
Szűcs-Huszanyik Anna gyermeke
Szűcs Márton Imre

Bödök Gergely és
dr. Roczkó Zsuzsanna gyermeke
Bödök Lukács

Juhász Gergely és
Incze Zsófia gyermeke
Juhász-Incze Levente

Pataki András Dávid és
Pataki Dorottya Margit gyermeke
Pataki Barnabás Péter

dr. Fürjes Zoltán és
dr. Fürjesné dr. Péntek Katalin gyermeke
Fürjes Dániel

Fülöp Gergely és
Gébely Beáta gyermeke
Fülöp Barnabás

HAVI ALKALMAINK

- ◆ Gyülekezeti imaközösség a hónap 2. vasárnapján 8.30
- ◆ Kézműves foglalkozás felnőtteknek kéthetente kedden 17.30
- ◆ Zenés áhítat a hónap 1. vasárnapján 17 óra
- ◆ Úrvacsorai istentisztelet a hónap utolsó vasárnapján 10 és 17 óra
- ◆ Párápoló tanfolyam a hónap 1. hétfőjén 18 óra
- ◆ Férfi bibliaóra a hónap 3. keddjén 18 óra
- ◆ Baba-mama kör a hónap 1. és 3. csütörtökén 9.30
- ◆ Pároskör I. a hónap 3. péntekjén 18 óra
- ◆ Pároskör II. a hónap 2. szombatján 17 óra
- ◆ Közös bibliaóra a hónap utolsó péntekjén 18 óra
- ◆ Női kör a hónap 2. szombatján 16 óra
- ◆ Ifjúsági istentisztelet a hónap 2. vasárnapján 18 óra

270. HAJNAL CSERKÉSZCSAPAT ÓRSI FOGLALKOZÁSAI

- ◆ Hétfő, 15.30-17.00 hatodikos-hetedikes fiúk
Őrszevető: Diószegi Keve
- ◆ Kedd, 16-17 negyedikes-ötödikes fiúk
Őrszevető: Kovács Botond
- ◆ Kedd, 16-17 ovis nagycsoport és első osztály
Őrszevető: Gácsai Dorothea
- ◆ Szerda, 15.45-17.15 ötödikes-hatodikos lányok
Őrszevető: Szecsei Anna
- ◆ Péntek, 16-17 másodikos-harmadikos lányok és fiúk
Őrszevetők: Gurzó József, Molnár Barnabás és Gurzó Gyöngyi
Helyszín: Julianna, technika terem

HETI ALKALMAINK

- ◆ Istentisztelet, gyermek-istentisztelet és gyermek-foglalkozás vasárnap 10 óra
2021. szeptember 12-től újra indultak a gyermekistentiszteleti alkalmak és a gyermekmegőrző szolgálat.
 - Megőrző – Szabó Imre gyülekezeti terem
 - Ovisok (összevont kisovi-nagyovi)
Óvoda tornaterem
 - 1-3 osztályosok – Óvoda játszószoza (ahol régebben a nagyovi volt)
 - 4-6 osztályosok
Óvoda épület alagsor IFI terem
 A gyermekek behozatala a templom felőli kiskapun keresztül történjen, ebben segít egy presbiter és egy gyerekmunkás is az alkalom előtt.
- ◆ Siloám imacsoport a szenvedélybetegekért hétfő 18 óra
- ◆ Bibliaóra kedd 10 óra
- ◆ Énekkar kedd 18 óra
- ◆ Bibliai közösségi óra szerda 18 óra
- ◆ Bibliaóra csütörtök 15 óra
- ◆ 35 feletti egyedülállók bibliaórája csütörtök 18 óra
- ◆ Fialat felnőttek köre péntek 18 óra
- ◆ Ifjúsági óra péntek 18 óra

FASORI ZENÉS ÁHÍTATOK

- * Április 3. vasárnap 17 óra – Nicola Gandolfo (Velencéből érkezett erasmus-os zeneakadémiai hallgató orgonál)
- * Április 24. vasárnap 17 óra – a Psalterium Hungaricum vegyeskar 20+1 éves jubileuma, Vezényel: Arany János
- * Április 30. szombat 18 óra – Kegyelem - Régi és új szakrális művek – a Discantus Énekegyüttes énekel / Többek között szerepel Kecskés D Balázs 4 zeneműve
- * Május 1. vasárnap 17 óra – Varga Zsófia Dóra (BA diplomázó zeneakadémiai hallgató orgonál)
- * Június 5. Pütkösd vasárnap 17 óra – Csutorás Karolina Bach: d-moll toccata és fűgáját játssza a délutáni úrvacsorás istentiszteleten

NAGYHETI ELŐKÉSZÍTŐ ALKALMAK

* **Április 13-án és 14-én, szerdán és csütörtökön 18 órától**

NAGYHÉT-HÚSVÉTI ÜNNEPI ISTENTISZTELETI REND

- * **Április 15. Nagypéntek 10 órakor** úrvacsorás istentisztelet
- * **Április 17. Húsvét vasárnap 8, 10 és 17 órakor** úrvacsorás istentisztelet, 15 órakor siketmisszió istentisztelete, úrvacsorával
- * **Április 18. Húsvét hétfő 10 órakor** úrvacsorás istentisztelet
- * **Május 26. csütörtök** Mennybemenetel ünnepe **8 és 18 órakor** istentisztelet

KONFIRMÁCIÓ HITVALLÁS- ÉS FOGADALOMTÉTEL

* **Május 29. vasárnap 10 óra**

PÜNKÖSDI ELŐKÉSZÍTŐ ALKALMAK

- * **Június 1. szerda 18 óra**
- * **Június 2. csütörtök 18 óra**
- * **Június 3. péntek 18 óra**

KOLUMBÁRIUM NYITVATARTÁSI RENDJE

hétfő: zárva
kedd: 9-13 óráig
szerda: 9-18 óráig
csütörtök: 9-13 óráig
péntek: 9-13 óráig
szombat: zárva
vasárnap: 9-10 és 11-12.30 óráig

Mostani számunkba a fotókat és grafikákat készítették: Aranyos Béla, Gránitz Miklós, Magyar Református Szeretetszolgálat, Martinecz Nóra, Nagy Réka Boglárka, Somogyi Péter. Isten áldását kérve köszönjük munkájukat, szolgálatukat.

PÜNKÖSDI ÜNNEPI ISTENTISZTELETI REND

- * **Június 5. vasárnap 8,10 és 17 órakor** úrvacsorás istentisztelet, 15 órakor siketmisszió istentisztelete, úrvacsorával
- * **Június 6. hétfő 10 órakor** úrvacsorás istentisztelet

LELKÉSZI HIVATAL NYITVATARTÁSI RENDJE

lelkészi ügyelettel
hétfő: zárva
kedd: 10-13 óráig
szerda: 10-13 és 15-18 óráig
csütörtök: 11-13 óráig
péntek: 10-13 óráig

FASORI HARANGSZÓ

a Budapest-Fasori Református Egyházközség
negyedéves kiadványa

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu
E-mail: hivatal@fasor.hu • Telefon: 342-7311

Szerkesztők: Cseke Hajnalka,
Dévai-Józsa Gábor, Halász Kinga,
Somogyiné Ficsor Krisztina, Pataki András
Felelős szerkesztő: Cseke Hajnalka
Olvasószerkesztő: dr. Széplaki György
Tördelőszerkesztő: Kovács György